ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΙΣ ΤΟΥ . ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ.

Τόμος Γ'. ΑΡΙΘΜ. 23 (71).

Συνδρομή, ἀρχομένη ἀπὸ 1. Ἰανουαρίου καὶ 1. Ἰουλίου ἑκάστου ἔτους, ἐξάμηνος μόνον καὶ προπληρωτέα: Πανταχοῦ φράγκ. χρ. 10 ἢ μάρκ. 8.

ΕΤΟΣ Γ'. τῇ 1/13. Δεκεμβρίου 1887.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΝΤΑΖΙΔΗΣ.

Ἐγεννήθη ἐν Κρουσόβῳ τῆς βορειοδυτικῆς Μακεδονίας τῇ 25. Δεκεμβρίου 1827. Παιδευθεὶς ἐκεῖ τὰ πρῶτα ἑλληνικὰ μαθήματα μετέβη περὶ τὸ τέλος τοῦ 1843 εἰς Ἀθήνας, ἔνθα διανύσας τὰς γυμνασιακὰς καὶ πανεπιστημιακὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα τῷ 1848, ὅπου καὶ ἐσχολάρχησε τέσσαρα ἔτη. Ἐκεῖθεν προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις Γρ. Γ. Παπαδοπούλου ἐδίδαξεν ἐν τῷ Ἑλληνικῷ αὐτοῦ Ἐκπαιδευτηρίῳ ἐπὶ δύο ἔτη. Τῷ 1855 ἦλθεν εἰς Γερμανίαν πρὸς συμπλήρωσιν τῶν φιλολογικῶν αὐτοῦ σπουδῶν δαπάνῃ τῆς πόλεως τῶν Σερρῶν, ἥτις εἶχεν ἔκτοτε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἱδρύσῃ ἐν ἑαυτῇ καλῶς κατηρτισμένον Γυμνάσιον. Τῷ 1858 ἐξετασθεὶς τὰς διδακτορικὰς ἐξετάσεις ἐν Γοτίγγῃ, ὅπου καὶ ἐδημοσίευσε τὸ πρῶτον μέρος τῶν „Ξενοφωντείων" αὐτοῦ „Διορθώσεων", ἐπανῆλθεν εἰς Μακεδονίαν καὶ διηύθυνε τὸ ἀτελὲς τότε Γυμνάσιον τῶν Σερρῶν ἐπὶ τέσσαρα ἔτη. Ἀναγκασθεὶς ν' ἀπέλθῃ ἐκεῖθεν διὰ τὰς οἰκονομικὰς τῆς κοινότητος δυσχερείας, ἐπελθούσας ἔκ τινων ἀδίκων καὶ καταθλιπτικῶν μέτρων τῆς ἐγχωρίου διοικήσεως, ἀπῆλθε καὶ πάλιν εἰς Ἀθήνας, ὅπου τῇ 5. Ὀκτωβρίου 1862 διωρίσθη Καθηγητὴς εἰς τὸ Α'. Γυμνάσιον, τὸ ἐν τῷ Βαρβακείῳ, καὶ ἐκεῖ ἐδίδαξε μέχρι τοῦ 1875, διορισθεὶς καὶ Ἔφορος τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης καὶ ὡς τοιοῦτος ἐπ' ὀλίγους μόνον διατελέσας μῆνας.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς γυμνασιακῆς αὐτοῦ καθηγεσίας ἐδημοσίευσε τὸ δεύτερον μέρος τῶν „Ξενοφωντείων Διορθώσεων", αὐστηρῶς κριτικῆς ἐργασίας καὶ καρποῦ μακρᾶς ἐπιστημονικῆς παρασκευῆς. Ἀλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον κατέστησε πασίγνωστον καὶ εὐλογητὸν τὸ ὄνομα τοῦ Πανταζίδου εἶνε τὸ „Ὁμηρικὸν Λεξικόν" του, ἐγκαινίσαν νέαν ἐποχὴν τῆς παρ' ἡμῖν σπουδῆς τοῦ Ὁμήρου, ὃν ἐξ ὀνόματος καὶ δεκάδων τινῶν ἐκ τῶν στίχων του ἐγνώριζον πρότερον οἱ ἀποφοιτῶντες ἐξ ἑλληνικῶν Γυμνασίων. Ἐμφορούμενος αὐτὸς τῶν ὑγιεστάτων ἐκείνων ἰδεῶν περὶ τῆς μελέτης καὶ διδασκαλίας τῶν ἑλληνικῶν ποιητῶν καὶ συγγραφέων, ἃς ἀνέπτυξεν ἐν τῷ προλόγῳ τῆς Γραμματολογίας τοῦ Μυλλέρου ὁ ἰσότιμος φίλος του, ὁ ἀείμνηστος Κυπριανός, ἐξελλήνισε λαμπρὸν γερμανικὸν βοήθημα πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλλήνων, διὰ πολυετοῦς καὶ ἐπιπόνου μετουσιώσεως καὶ βασάνου χαρίσας εἰς διδάσκοντας καὶ διδασκομένους τέλειον πρὸς αὐτάρκη μελέτην τοῦ Ὁμήρου ὄργανον. Ἡ πέμπτη καὶ στερεότυπος ἀπὸ τοῦ 1880 ἔκδοσις τοῦ λεξικοῦ τούτου δὲν λείπει ἐξ οὐδεμίας διδασκαλικῆς καὶ μαθητικῆς παρ' ἡμῖν βιβλιο-

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΝΤΑΖΙΔΗΣ.
Καθηγητὴς τῆς Ἑλλ. Φιλολογίας καὶ Παιδαγωγίας.

θήκης, γνωστὸν δὲ ὅτι δύο-τρία μόνον, καὶ ὄχι περισσότερα, εἶνε τὰ βιβλία, ὅσα τοσοῦτον ἐπιτυχῶς καὶ εὐσυνειδήτως ἐξελληνισθέντα μέχρι τοῦδε, ἐχρησίμευσαν πρὸς φωτισμὸν τοῦ ἔθνους, ὅπερ τοσαῦτα ἐθυσίασε καὶ θυσιάζει χάριν τῆς γερμανομαθείας.

Κατὰ τὸ 1875 ἐτάχθη ὁ Πανταζίδης εἰς τὴν πρέπουσαν αὐτῷ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ θέσιν. Ἄλλη τις καὶ εὐρυτέρα ἀντίληψις τῆς ἐπιστήμης, εἰς ἣν ὅλος καὶ μετ' ἀγάπης ἀφιερώθη, κοσμιότης ἤθους καὶ πνευματικὴ χάρις, ἥτις διαφαίνεται καὶ εἰς τὰς ὀλίγας ἐκείνας σελίδας, ἃς προέταξε τοῦ Ὁμηρικοῦ λεξικοῦ του, ἠξίωσαν αὐτὸν μετὰ δύο ἔτη τῆς τιμῆς, ὅπως συντελῇ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν ἡμετέρων Βασιλοπαίδων.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω συγγραμμάτων ἐδημοσίευσε διατριβάς τινας ἐν τοῖς ἀθηναϊκοῖς περιοδικοῖς, κατὰ τὸ πλεῖστον κριτικάς. Ἀλλὰ τὸ Ἔθνος ἀναμένει παρὰ τοῦ προσφιλοῦς Καθηγητοῦ καὶ ἄλλα ἔργα ὑπὲρ τῆς σπουδαζούσης νεολαίας, χρήσιμα εἰς τοὺς ἡμετέρους φιλομαθεῖς.

* *

ΑΙΦΝΙΔΙΑΙ ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ ΚΑΙ ΑΦΥΣΙΚΟΙ ΘΑΝΑΤΟΙ.

(Κατὰ τὸν ἐν Μονάχῳ καθηγ. Νουσβάουμ.)

Ἐὰν ταξειδεύων τις, ἢ προσευχόμενος ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, ἢ περιπατῶν καθ' ὁδόν, ἢ διασκεδάζων ἐν συναναστροφῇ αἴφνης ἴδῃ ἔμπροσθέν του ἄνθρωπον καταληφθέντα ὑπὸ αἰφνιδίου παθήματος ἢ νόσου, ἐκδηλοῖ τὴν θέλησιν καὶ τὸν πόθον νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἀλλὰ μόνη ἡ καλὴ θέλησις δὲν ἀρκεῖ. Ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν ἀναγκαία πρὸ πάντων εἶνε ἡ προσοχὴ καὶ ἡ πεποίθησις, ὅτι ἡ παρεχομένη βοήθεια γίνεται καταλλήλως καὶ οὐχὶ εἰς τρόπον ὥστε νὰ βλάψῃ μᾶλλον ἀντὶ νὰ ὠφελήσῃ τὸν παθόντα. Ὑποτεθείσθω ὅτι καταπίπτει τις αἴφνης λιπόθυμος. Συνήθως οἱ ἄνθρωποι εἰς παρομοίαν περίστασιν ὁρμῶσι δρομαῖοι πρὸς τὸν καταπεσόντα, τὸν ἐγείρουσιν ἢ τὸν θέτουσιν ἐπὶ ἕδρας, ἢ θρανίου. Ὁ τρόπος οὗτος τῆς βοηθείας εἶνε ὅλως ἐσφαλμένος. Οἱ λιποθυμοῦντες ἔχουσι τὴν καρδίαν πλήρη αἵματος καὶ τὸν ἐγκέφαλον ὅλως ἀναιμικόν. Διὰ τοῦτο καὶ καταλαμβάνονται ὑπὸ σκοτοδίνης καὶ πίπτουσι κατὰ γῆς ἀναίσθητοι. Οὐδέποτε λοιπὸν πρέπει νὰ ἐγείρωμεν τὸν λιπόθυμον, ἀλλὰ μᾶλλον εἶνε ἀνάγκη τὴν κεφαλήν του νὰ θέτωμεν χαμηλότερα τοῦ σώματος. Τοῦτο κατορθοῦται πολὺ εὐκόλως, ἐὰν τὸν ἀσθενῆ ἐξαπλώσωμεν ἐπὶ τραπέζης καὶ ἀφήσωμεν τὴν κεφαλήν του νὰ κρέμαται ἀπὸ τοῦ χείλους αὐτῆς, ἢ ἁπλούστατα ἐὰν ὑψώσωμεν τοὺς πόδας του. Ἤδη ἡ καρδία ἀναλαμβάνει δυνάμεις καὶ εὐχερέστερον ὠθεῖ τὸ αἷμα πρὸς τὴν κεφαλήν, ἐν ᾧ ὁ ἀσθενὴς ἐντὸς βραχέος συνέρχεται εἰς ἑαυτὸν καὶ ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ περὶ πάντων προνοοῦσα φύσις ἐφρόντισεν εἰς πολλὰς ἀσθενείας ἡ ἰδία νὰ δώσῃ τὰ κατάλληλα φάρμακα. Ὁ λιπόθυμος πίπτει καταγῆς καὶ τοῦτο εἶνε τὸ ἄριστον δι' αὐτὸν φάρμακον. Διὰ τοῦτο „μακρὰν τὰς χεῖρας" ἀπὸ τοῦ φαρμάκου τούτου τῆς φύσεως. Τὸ καλλίτερον εἶνε κατόπιν ἐξαπλωμένον νὰ ἐκδύσῃ τις τὸν ἀσθενῆ, νὰ τὸν περιχύσῃ διὰ ψυχροῦ ὕδατος καὶ νὰ φέρῃ πρὸ τῆς ῥινός του τὸ λεγόμενον ἀγγλικὸν ἅλας. Ἐὰν ὁ ἀσθενὴς συνῆλθεν ἤδη εἰς ἑαυτόν, ἀρκεῖ μόνον νὰ τῷ προσφέρῃ τις ποτήριον ζύθου, ὅστις εἶνε κατὰ τὰς ἀποθυμίας προτιμότερος καὶ τοῦ οἴνου καὶ τοῦ κονιάκ.

Τὴν ἰδίαν μέθοδον πρέπει νὰ τηρῶμεν καὶ ἀπέναντι τῶν καταπιπτόντων ἀφ' ὑψηλοῦ. Ὑποθέσωμεν ὅτι ἔπεσέ τις ἀπὸ ἐξώστου οἰκίας, ἢ ἐκτυπήθη κατὰ κεφαλῆς ὑπὸ δένδρου ὑλοτομουμένου. Ἀμφότεροι πάσχουσι διάσεισιν τοῦ ἐγκεφάλου καὶ γίνονται ὠχροὶ καὶ ψυχροί. Αἱ διάφοροι ἔρευναι τῶν ἰατρῶν ἀπέδειξαν, ὅτι κατὰ τὰς διασείσεις ἐπέρχεται μόνον ἀναιμία τοῦ ἐγκεφάλου. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῆς ὑποθέσεως ταύτης προεκάλεσαν καὶ τεχνητὰς διασείσεις καὶ εὗρον ὅτι αὐταὶ δύνανται νὰ παρεχθῶσι καὶ διὰ πολλῶν μικρῶν κτυπημάτων, ὡς καὶ δι' ἑνὸς ἰσχυροῦ κτυπήματος. Τὰ πειράματα ταῦτα ἐγίνοντο ἐπὶ κυνῶν καὶ κατὰ τὰς νεκροψίας εὑρέθη ὅτι οὐδὲν λείπει ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου, οὐδὲν αὐτοῦ στοιχεῖον οὔτε διερράγη οὔτε ἔπαθεν ἄλλην τινὰ βλάβην, ἀλλὰ μόνον ὅτι ἐπῆλθεν εἰς αὐτὸν ἀναιμία. Ἐὰν λοιπὸν αὕτη ἀρθῇ ἐκ τοῦ μέσου, ὁ ἀσθενὴς ἀναλαμβάνει τὰς δυνάμεις του καὶ θεραπεύεται.

Καὶ τὸν ἐπιληπτικὸν ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ ἐγείρωμεν ἐκ τοῦ ἐδάφους. Οὗτος πίπτει κατὰ γῆς, κάμνει σπασμωδικὰς κινήσεις, κρούει διὰ τῶν ποδῶν, διὰ τῶν χειρῶν κτλ. Ὁσάκις τοιοῦτό τι συμβαίνει, οἱ ἄνθρωποι σπεύδουσιν ἀθρόοι, κρατοῦσι τὰς χεῖρας τοῦ ἀσθενοῦς, ὑψώνουσι τὴν κεφαλὴν κτλ. Ταῦτα πάντα δὲν πρέπει νὰ γίνωνται! Ὁσάκις ἐξασκεῖται τοιαύτη βία κατὰ τῆς ἐπιληψίας, ὁ ἀσθενὴς καταλαμβάνεται συχνότερον ὑπ' αὐτῆς. Πρέπει δὲ καὶ τὰ παιδία νὰ φέρωνται μακρὰν τοῦ θεάματος αὐτῆς, διότι ταῦτα ἐκ φόβου καὶ ἐκ μόνης τῆς θέας της δύνανται νὰ τὴν κληρονομήσωσι. Τὴν προσοχὴν ἡμῶν πρέπει νὰ περιορίζωμεν εἰς τὸ νὰ μὴ ἐπιφέρῃ ὁ ἐπιληπτικὸς βλάβην μόνον τινὰ εἰς ἑαυτόν. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ἐγείρωμεν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους τοὺς πάσχοντας ὑπὸ τὰς ἑξῆς τέσσαρες περιστάσεις: ἐὰν λιποθυμήσωσιν, ἐὰν πέσωσιν ἀφ' ὑψηλοῦ, ἐὰν κτυπηθῶσιν ὑπὸ ἐπιληψίας.

Ὅλως τὸ ἐναντίον ὅμως πρέπει νὰ συμβαίνῃ εἰς τοὺς ὑπὸ ἀποπληξίας προσβληθέντας. Ἐδῶ ἀνάγκη ἀπόλυτος εἶνε νὰ ἐγερθῇ ὁ ἀσθενής. Οὗτος ἔχει αἱματόχρουν, ἢ μᾶλλον κυανοῦν τὸ πρόσωπον, πεφυσιωμένας τὰς παρειὰς (il fume la pipe, καθὼς λέγουν προσφυῶς οἱ Γάλλοι), εἶνε θερμὸς κτλ. Ἡ ἀποπληξία εἶνε ἀποτέλεσμα συμφορήσεως κατὰ τὴν κεφαλήν. Τὰ αἷμα πιέζει καὶ θλίβει τὸν ἐγκέφαλον, ἐπειδὴ διερράγη μία ἀρτηρία. Ἐὰν λοιπὸν ἀφήσωμεν τὸν ἀσθενῆ ἐξηπλωμένον, ἡ αἱμορραγία δύναται νὰ προσλάβῃ τοιαύτας διαστάσεις, ὥστε ἄμεσον ἀποτέλεσμα νὰ ἔχῃ τὸν θάνατον.

Συχνὰ πυκνὰ συμβαίνει νὰ καταπατηθῇ τις καθ' ὁδὸν ὑπὸ ἁμάξης· ἀπευκταῖον, εἰς ὃ ὑπόκεινται πρὸ πάντων τὰ παιδία. Ταῦτα ἐξάγονται κατόπιν κατάψυχρα καὶ νεκροφανῆ ἐκ τῶν τροχῶν τῆς δολοφόνου ἁμάξης. Ἐὰν τὰ ἐκδύσωμεν, παρατηροῦμεν πολλάκις ὅτι οὐδὲ τὸ παραμικρὸν τραῦμα φέρουσιν ἐπὶ τοῦ σώματος. Καὶ ἐν τούτοις εὑρίσκονται ἐγγὺς τοῦ θανάτου· πιθανὸν π. χ. νὰ διετάμη τὸ ἧπαρ, ἢ νὰ ἐβλάβη ὁ ἐντερικὸς σωλὴν κτλ. ἐπὶ τοῦ δέρματος ὅμως οὐδὲν ἴχνος εὑρίσκομεν, ἐπειδὴ τοῦτο εἶνε ἐλαστικὸν καὶ ὑποχωρεῖ εἰς τὴν πίεσιν, ἢ εἰς τὸ κτύπημα, Ἐδῶ πᾶς ὁ μὴ ἰατρὸς δύο τινὰ ἔχει νὰ πράξῃ ἀμέσως, νὰ ἐφαρμόσῃ πρῶτον ψῦχος καὶ δεύτερον νὰ συμπιέσῃ τὸ ἀλγοῦν μέλος. Οὕτως ἐπιτυγχάνεται ἴσως ἡ διακοπὴ τῆς ἐσωτερικῆς αἱμορραγίας καὶ ὁ παθὼν δύναται νὰ σωθῇ, ἐπειδὴ ἀπεδείχθη ὅτι δύναται νὰ ζήσῃ τις ἐπὶ 20—30 ἔτη, ἔστω καὶ ἂν ἔχῃ κατατετμημένον τὸ ἧπάρ του.

Τὰ παιδία παίζουσι συνήθως μετὰ μεγάλης ἡδονῆς παρὰ τὰς ὄχθας ῥύακος, ἢ παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης καὶ ἐνταῦθα βεβαίως μέγας παρουσιάζεται ὁ κίνδυνος τοῦ πνιγμοῦ. Δὲν εἶνε δὲ καὶ ἀνάγκη τὸ ὕδωρ νὰ ᾖνε πολὺ βαθύ, διὰ νὰ πνιγῇ τις ἐν αὐτῷ· εὑρέθησαν πολλάκις πνιγμένα παιδία ἐντὸς λίαν ἀβαθῶν ῥυακίων. Καὶ ὁ ἄριστος κολυμβητὴς δύναται νὰ πνιγῇ καὶ ὁ πνιγμένος πολλάκις οὐδεμίαν σταγόνα ὕδατος ἔχει ἐντός του. Οἱ πνιγμένοι ἀποθνήσκουσιν εἴτε ἐκ φόβου, ἐξ ἀποψύξεως κτλ. καὶ ἀποπληξίας, ἢ ἀσφυκτιῶσι μὴ λαμβάνοντες οὐδαμόθεν ἀέρα. Πῶς πρέπει λοιπὸν νὰ νοσηλεύωμεν τοὺς πνιγμένους; Ἀπαντῶμεν: ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ τοὺς ἀσφυκτιῶντας, τοὺς ἀπαγχονισμένους, τοὺς στραγγαλισμένους ἢ καταχωσθέντας. Πάντες οὗτοι ἀποθνήσκουσιν ἐξ ἐλλείψεως ἀέρος. Πρῶτον πρέπει νὰ καθαρίζηται τὸ στόμα καὶ ἡ ῥίς, ἔπειτα νὰ χαλαρῶνται τὰ ἐνδύματα καὶ τελευταῖον νὰ γίνεται χρῆσις τῆς λεγομένης τεχνητῆς ἀναπνοῆς. Ὁ τρόπος καθ' ὃν γίνεται αὕτη εἶνε ἁπλούστατος· θέτομεν τὰς χεῖρας ὑπὸ τὰς θηλὰς τῶν μαστῶν καὶ πιέζομεν βραδέως τὸν θώρακα ἀνὰ δύο δευτερόλεπτα, ἀπομιμούμενοι οὕτω τὰς κινήσεις τοῦ στήθους κατὰ τὴν φυσικὴν ἀναπνοήν. Ἡ τεχνητὴ ἀναπνοὴ πολλοὺς ἔσωσεν ἐκ βεβαίου θανάτου. Ὁ παθὼν ἀρχίζει ὀλίγον κατ' ὀλίγον ν' ἀναπνέῃ καὶ ἔπειτα τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἰατροῦ δύναται ν' ἀναρρώσῃ καθ' ὁλοκληρίαν.

(*Ἕπεται τὸ τέλος.*)

ΦΥΛΛΙΔΑΣ ΚΑΙ ΧΑΡΙΤΩ.

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ.)

(*συνέχεια.*)

„Αὐτὸ δὲν θὰ γείνῃ, διότι Σὺ δὲν ἔχεις νὰ τυραννήσῃς διόλου τὸ κορίτσι· εὐθὺς μάλιστα πρέπει νὰ τὸ φοβερίσῃς, ὅτι τάχα ἂν δὲν σιωπήσῃ ἀμέσως, θὰ φονεύσουν οἱ ἄνθρωποι ὅλους τοὺς συγγενεῖς της, καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ φοβῆται, διότι θὰ τὴν στείλῃς ὀπίσω ἀντὶ λύτρων, τὰ ὁποῖα θὰ ζητήσῃς παρὰ τοῦ πλουσίου πατρός της. Ἔξω τῆς θύρας ὅμως πρέπει νὰ βάλῃς προηγουμένως δύο δυνατοὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ σκοτώσουν πάντα, ὅστις ἤθελε Σᾶς ἀκολουθήσῃ, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ ματαιωθῇ ἡ καταδίωξις. Τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους Σου τοὺς διαμοιράζεις ἀνὰ δύο ἢ τρεῖς εἰς τὸν δρόμον Σου, τὸν ὁποῖον Σὺ θὰ ἐκλέξῃς ὡς ἀσφαλέστερον διὰ τὴν ἀπαγωγήν. Ἔχεις ἄρά γε κανένα ἵππον ἢ κανὲν ἄλλο ὑποζύγιον διὰ τὴν κόρην;"

„Ἐδῶ κοντὰ εἰς ἑνὸς χωρικοῦ ἔχω ἓν ζῶον. Ἀλλὰ ποῦ θὰ τὸ πάγω τὸ κορίτσι;"

„Πρέπει νὰ τὸ πᾷς ὅσον τὸ δυνατὸν μακρύτερα· διότι ἐδῶ τριγύρω θὰ ἐρευνηθοῦν ἀμέσως τὰ πάντα."

„Νὰ τὸ πάγω ἄρά γε εἰς τὸν πύργον μας;"

„Ναί, ἐκεῖ. Πρῶτα τρέχεις μὲ τὴν κόρην εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ δάσος. Ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὴν μεγάλην πλάτανον εὑρίσκεις ἕνα ὑπηρέτην μου, ὁ ὁποῖος γνωρίζει ὅλα ἐδῶ τὰ στενὰ καὶ εἰμπορεῖ ἀσφαλῶς νὰ Σᾶς ὁδηγήσῃ διὰ τῆς Κνηρίδος ὑπὲρ τὴν Οἴτην. Ἀλλὰ νὰ ᾖσθε προσεκτικοὶ νὰ μὴ πάθῃ τίποτε ἡ κόρη, διότι θὰ τὴν πάρω ἐγὼ γυναῖκά μου. Θὰ τὴν κρατήσῃς ἐκεῖ 'στὸν πύργον Σας, ἕως ὅτου Σὲ εἰδοποιήσω ἐγὼ τί πρέπει νὰ κάμῃς κατόπιν· ἔπειτα τὴν φέρεις εἰς ἕνα λιμένα τῆς Ἀδριατικῆς, ὅπου ἐγὼ τὴν παραλαμβάνω, διὰ νὰ ὑπάγω μαζῆ της εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἐγὼ διευθέτησα τὰς ἐργασίας μου, ἐπώλησα ὅλα τὰ κτήματά μου εἰς ἕνα ἔμπορον τῆς Δαυλίδος καὶ θὰ ἐγκασταθῶ εἰς κανὲν ἄλλο μέρος, ὅπου κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ μ' εὕρῃ."

Ὁ ἐν Δαυλίδι ἔμπορος εἶχε πράγματι δώσει εἰς τὸν Θράσυλλον ἱκανὸν χρημάτων ποσὸν ἀπέναντι κτηματικῆς ὑποθήκης, τελευταῖον δὲ παρεχώρησεν οὗτος καὶ τὸ λοιπὸν τῶν κτημάτων του μέρος εἰς ἐκεῖνον ἀντὶ ὡρισμένου χρηματικοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ. Διότι δὲν ἠδύνατο βέβαια πλέον νὰ παραμείνῃ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη. Ὅ,τι δὲ εἶπεν εἰς τὸν λῃστὴν περὶ τῶν σχεδίων του ὡς πρὸς τὴν Χαριτώ, δὲν εἶχεν ἔτι ὁριστικῶς ἀποφασίσει, διότι σοβαρῶς δὲν εἶχε ποτὲ σκεφθῆ περὶ τῆς ὅλης ὑποθέσεως. Ἐπὶ τέλους, ἂν τὰ πράγματα ἀπέβαινον καὶ κακῶς, ἠδύνατο νὰ πωλήσῃ τὴν κόρην ὡς δούλην ἐν τῇ ξένῃ.

Ὁ λῃστὴς ὑπέσχετο νὰ κάμῃ ὅλα κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ Θρασύλλου, ὅστις ἔδωκεν εἰς αὐτόν, ἀναχωροῦντα, βαλάντιον πλῆρες χρυσίου καὶ τῷ εἶπε: „Αὐτὰ εἶνε προκαταβολὴ μόνον· ὅταν ὅλα τὰ κατορθώσῃς κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου, θὰ λάβῃς ἀκόμη διπλοῦν ποσόν. Καὶ πάλιν ὅμως Σὲ λέγω, νὰ μὴ πάθῃ ἡ κόρη τὸ παραμικρόν, καὶ θὰ ἴδῃς πῶς θὰ Σ' εὐχαριστήσω ἐγώ."

Βλασφημίαι καὶ ὅρκοι τοῦ λῃστοῦ ἐπεσφράγισαν τὴν προφορικὴν συνεννόησιν τῶν δύο τούτων ἀνθρώπων, ἐχωρίσθησαν δὲ λαβόντες ἑκάτερος ἐναντίαν ὁδόν.

Χ.

Τὸ ἑσπέρας τῆς ἐπαύριον ἐκάθητο ἡ Χαριτὼ ὅπως πάντοτε ὑπὸ τὸ θολωτὸν τοῦ κήπου περίπτερον. Ἡ καρδία της ἐβαυκαλᾶτο ὁτὲ μὲν ὑπὸ εὐαρέστων, ὁτὲ δὲ ὑπὸ λυπηρῶν σκέψεων, διότι καὶ αὐτὴ ἡ θλῖψις εἶνε εἶδος ἀπολαύσεως διὰ τοὺς ἐρῶντας. Δὲν παρετήρησεν ὅτι εἶχεν ἤδη νυκτώσει, ἔτι δ' ὀλιγώτερον ἠδύνατο νὰ προΐδῃ, ὅτι διὰ τῆς μικρᾶς τοῦ κήπου θύρας, ἥτις ἦτο ἀνοικτή, εἶχε διολισθήσει φοβερός τις ἄνθρωπος, ὅστις παρεφύλαττεν εἰς τοὺς ἐκεῖ πλησίον θάμνους, ὡς λαίμαργον ἁρπακτικὸν θηρίον παραμονεύει βόσκουσαν ἔλαφον. Ὅταν ἡ Χαριτὼ ἐγερθεῖσα διῆλθεν ἐλαφρῶς βηματίζουσα παρὰ τὴν μικρὰν ἐκείνην θύραν, αἴφνης ἀνεπήδησε καὶ ὥρμησεν ἐπ' αὐτὴν ρωμαλέος τις ἄνθρωπος, ὅστις ἐντὸς τῶν βραχιόνων του τὴν μετέφερεν ἔξω τοῦ κήπου. Τὴν φωνὴν τῆς κόρης ἀπέπνιξεν εὐκόλως ἡ χεὶρ τοῦ λῃστοῦ καὶ οὐδὲν ὡς ἐκ τούτου ἠκούσθη εἰς τὰ πέριξ, διότι εὐθὺς ὁ ἅγριος ἐκεῖνος ἄνθρωπος εἶπεν εἰς τὴν Χαριτώ: „Σιωπή, διότι ἄλλως εἶσαι χαμένη καὶ θὰ βάλωμε φωτιὰ 'στὸ σπίτι τοῦ πατρός Σου καὶ θὰ σκοτώσωμεν ὅλους μέσα ἐκεῖ. Σιώπα καὶ δὲν θὰ πάθῃς τίποτε· θὰ Σ' ἐλευθερώσωμεν μὲ χρηματικὰ λύτρα."

Ἡ πεφοβισμένη κόρη ἐσκέφθη εἰς ὁποῖον κίνδυνον θὰ ἐνέβαλλε τοὺς οἰκείους της κραυγάζουσα καὶ διὰ τοῦτο ἐσιώπησε. Ὅταν ὅμως ἀκολουθοῦσα τὸν λῃστὴν ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἀνέμενε τὸ δι' αὐτὴν προωρισμένον ὑπο-

ζύγιον, εἶπε πρὸς αὐτόν: „Θὰ σιωπήσω καὶ θὰ Σὲ ἀκολουθήσω ἡσύχως, ἀλλ' ὑπὸ ἕνα καὶ μόνον ὅρον." — „Καὶ ποῖον ὅρον;" ἠρώτησεν ὁ λῃστής. — „Ὅτι κανεὶς δὲν θὰ βάλῃ τὸ χέρι του ἐπάνω μου", ἀπεκρίθη ἡ κόρη μὲ ἀποφασιστικὸν καὶ ἔντονον ὕφος. — „Αὐτὸς ὁ ὅρος, κόρη μου, θὰ τηρηθῇ, καὶ ἡσύχασε", ἀπεκρίθη ὁ Στράτων ἀσμένως.

Καὶ ἀνέβη ἐπὶ τοῦ ὑποζυγίου καὶ ἤρχισεν ἡ συνοδεία νὰ προχωρῇ, μέχρις οὗ παρέκαμψε, διαβᾶσα ἀβαθές τι τοῦ ποταμοῦ μέρος, τὴν γωνίαν τοῦ δάσους, ὅπου περιέμενον ἄλλοι τινὲς ἐκ τῆς συμμορίας καὶ ὁ δοῦλος τοῦ Θρασύλλου. Καὶ πολλοὶ ἀκόμη ἄλλοι εἶχον διαταχθῆ νὰ ἐνεδρεύωσι πλησίον τοῦ κήπου πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἀπαγωγῆς, καὶ δύο ἵσταντο μάλιστα πρὸ τῆς μικρᾶς ἐκείνης θύρας, διὰ νὰ φονεύσωσι βέβαια πάντα, ὅστις ἐξήρχετο ἐκεῖθεν πρὸς καταδίωξιν. Ἀφοῦ δὲ κανεὶς δὲν ἐφάνη, ἀφῆκαν καὶ αὐτοὶ μετ' οὐ πολὺ τὴν θέσιν των, καὶ προσῆλθον εἰς συνάντησιν τῶν ἐν τοῖς θάμνοις παραφυλαττόντων, καὶ ὅταν ἐνόμισαν, ὅτι ὁ ἀρχηγός των ἔφθασεν ἤδη πιθανῶς εἰς τὸ δάσος μετὰ τῆς βορᾶς του, διεσκορπίσθησαν εἰς διαφόρους διευθύνσεις, καθ' ἃς εἶχον ὁδηγίας.

Ὅταν ὁ Στράτων ἔφθασεν εἰς τὴν πρώτην ταύτην τοῦ δάσους ἐσχατιάν, ὅπου τὸν ἀνέμενον πέντε ἄνδρες καὶ ὁ δουλος ἐκεῖνος τοῦ Θρασύλλου, ὡς ὁδηγός, παρετήρησε μετὰ τῶν ἀκολουθούντων αὐτόν, ὅτι πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ Φιλοκλέους, ἥτις ἐφαίνετο ἀπὸ τοῦ ὑψώματος ἐκείνου, ἔτρεχον ἐπάνω κάτω μὲ ἀνημμένας δᾷδας, τοῦθ' ὅπερ ἐσήμαινεν ὅτι ἤρχισαν ἤδη ν' ἀναζητῶσι τὴν ἀπαχθεῖσαν κόρην. Ἐπετάχυνον λοιπὸν καὶ οἱ λῃσταὶ τὴν πορείαν των διὰ τῶν δασῶν τῆς Κνημῖδος καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὴν Οἴτην. Ὁ δοῦλος τοῦ Θρασύλλου προεπορεύετο ὁδηγῶν τὸ ὑποζύγιον, ἠκολούθουν δὲ οἱ λοιποί. Ἡ νὺξ ἦτο σκοτεινοτάτη καὶ δύσκολον ἦτο τὸ ἔργον τοῦ ὁδηγοῦ, θὰ ἦτο δὲ τῇ ἀληθείᾳ θαῦμα ἐὰν δὲν παρεξέκλινε κατὰ τὴν πολυσχιδῆ καὶ κατάφυτον ἐκείνην ἀτραπόν. Ἐπὶ τέλους ὅμως ἐσταμάτησεν αἴφνης καὶ εἶπεν ὅτι παρεξετράπησαν ἤδη τῆς εὐθείας ὁδοῦ, καὶ ὅτι δὲν ἤξευρε πλέον καὶ αὐτὸς ποῦ ἐπήγαινον. Ὁ Στράτων ὅμως ἔπεσεν ἀδυσώπητος κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐμαστίγωσεν ἀνηλεῶς καὶ ἐπλήγωσε τὴν ράχιν τοῦ ἀτυχοῦς δούλου διὰ τῆς λεπίδος τοῦ ξίφους του· κατόπιν τὸν διέταξεν ὀργίλως νὰ προχωρήσῃ καὶ τὸν ἠπείλησεν, ὅτι θὰ τὸν διαπεράσῃ διὰ τοῦ ξίφους του, ἐὰν δὲν τοὺς ἐπαναφέρῃ ὡς τάχιστα εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν. Στενάζων καὶ μένεα πνέων ἔσυρεν ὁ δοῦλος τὸ ὑποζύγιον μὲ τὴν ἐπ' αὐτοῦ τρέμουσαν παρθένον, ἐχάρη δέ, ὅταν μετ' οὐ πολὺ ἔφθασεν εἰς γνωστὸν αὐτῷ δρόμον. Ἐκ τινῶν ὅμως λέξεων, τὰς ὁποίας ὁ κακωθεὶς δοῦλος ἐξεστόμισε σιγηλῇ τῇ φωνῇ καὶ ὡσεὶ ψιθυρίζων βλασφημίας, ἡ Χαριτὼ ἐνόησεν ὅτι οὗτος ἐσκόπει νὰ δραπετεύσῃ. Τότε ἔλαβε καὶ αὐτὴ θάρρος, καὶ ἐπειδὴ οἱ λῃσταὶ εἶχον ἤδη μείνει ὀλίγον ὀπίσω, βραδύτερον ἀκολουθοῦντες, ἔκυψε πρὸς τὸν δοῦλον καὶ ἐψιθύρισε: „Σῶσόν με, καὶ ὁ πατήρ μου θὰ Σε ἀνταμείψῃ ἡγεμονικῶς, ἐὰν τὸν εἰδοποιήσῃς ποῦ εὑρίσκομαι." Μετὰ μικρὸν ὁ δοῦλος εἶπεν ἐπίσης σιγανῇ τῇ φωνῇ: „Θὰ φύγω τώρα, καὶ θὰ 'πῶ εἰς τὸν πατέρα Σου ποῦ θὰ Σε πάγουν." Διότι ὁ δοῦλος τοῦ Θρασύλλου, ὅταν μετὰ τῶν πέντε ἄλλων λῃστῶν ἀνέμενε τὸν Στράτωνα, εἶχε μάθει παρ' αὐτῶν, ὅτι τέρμα τῆς πορείας των θὰ ἦνε τὸ ὑπὲρ τὴν κώμην Τευμησσὸν ὄρος Ὕπατον.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Οἴτης, τὴν ὁποίαν ἔδει ν' ἀναβῶσι. Ἀκόμη ἦτο βαθεῖα νύξ. Ἀφοῦ προυχώρησαν ἐπί τινα χρόνον ἐπὶ ὁμαλοῦ ὁπωσοῦν δρόμου, ἤρχισε στενὴ καὶ ἀνωφερὴς χαράδρα, πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς ὁποίας ἐξετείνοντο ἐπίσης ἀνωφερῶς πυκνὴ φυτεία καὶ βραχώδεις διαρρωγαί. Ὁ δοῦλος ἔσπευδε μετὰ τοῦ ὑποζυγίου μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν ποδῶν του ἐνῷ οἱ λῃσταὶ βραδέως καὶ μακρὰν ἀλλήλων ἀνήρχοντο τὴν ἀνώμαλον ἀτραπόν, χωρὶς νὰ προσέχωσιν εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ ὁδηγοῦ. Αἴφνης ὅμως παρέκαμψεν αὐτὸς μόνος δεξιᾷ καὶ ἐχώθη εἰς τὸ φύλλωμα, καὶ τὸ ὑποζύγιον ἐξηκολούθησεν ἄνευ τοῦ ὁδηγοῦ βραδέως τὸν δρόμον του, εἰς τρόπον ὥστε οἱ λῃσταὶ δὲν ἐνόησαν τί συνέβη. Μόλις ὅτε διαβάντες τὸ στενὸν ἔφθασαν εἰς εὐρυχωροτέραν θέσιν, παρετήρησαν ὅτι ὁ δοῦλος εἶχε δραπετεύσει. Εἰς οὐδὲν ὠφέλησαν αἱ ὕβρεις καὶ αἱ βλασφημίαι τοῦ λῃστάρχου καὶ τῶν συντρόφων του. Ἐντὸς τῶν πυκνοτάτων πέριξ φυλλωμάτων, ἐν καιρῷ νυκτὸς μάλιστα, ἦτον ὅλως ἀδύνατον ν' ἀνακαλυφθῇ ὁ δραπέτης, οὐδὲ ὑπῆρχε ὁ πρὸς ἀνίχνευσιν αὐτοῦ χρόνος. „Πρέπει νὰ προχωρήσωμεν", εἶπεν ὁ Στράτων, „διὰ νὰ φθάσωμεν πρὸ τῆς ἡμέρας εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Οἴτης. Ἀφῆστε τὸν κατεργάρη νὰ πάγῃ ὅπου θέλει, θὰ μπορέσωμεν ναὔρωμεν τὸν δρόμον καὶ μονάχοι μας ἅμα φθάσωμεν μιὰ φορὰ εἰς τὴν κορυφήν. Ἀπ' ἐκεῖ γνωρίζωμεν ὅλους τοὺς δρόμους καὶ ὅλα τὰ μονοπάτια."

Ἄνευ ἀναβολῆς λοιπὸν προυχώρησαν. Ἤρχισεν ἤδη νὰ ἐξημερόνῃ, ὅταν διὰ χαμηλῆς τινος ἀτραποῦ ἔφθασαν εἰς τὴν βορείαν τῆς Οἴτης πλευράν, παρακάμψαντες δ' ἐκεῖθεν πρὸς τ' ἀριστερά, ἐτράπησαν δι' ἄλλου στενοῦ, ὅπερ ἔφερεν αὐτοὺς μετ' ὀλίγον εἰς γνωστὴν τοῦ ὄρους ἐκείνου θέσιν. Φαλακρὸν σχεδὸν καὶ βραχῶδες ἐπίπεδον κατέληγε ὑπὸ ἀποτόμους τῶν βράχων κορυφὰς εἰς γωνίαν, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας μόλις διέκρινέ τις τὸ στόμιον τρώγλης. Αὕτη, μακρὰν οἱασδήτε κώμης ἢ καὶ ἁπλῶς διαβατῆς ὁδοῦ κειμένη, ἦτο καταφύγιον τῶν λῃστῶν, εἰς ὃ παρέμενον ἐνίοτε, ὁσάκις εἶχον νὰ λῃστεύσωσι τοὺς κατοίκους τῆς κάτωθεν εὐφόρου καὶ πλουσίας τοῦ Σπερχειοῦ πεδιάδος. Ἐδῶ λοιπὸν ἐσταμάτησε καὶ ἡ συμμορία διὰ νὰ ἀναπαυθῇ ἐπὶ μικρὸν ἐκ τῆς μακρᾶς πορείας καὶ νὰ φάγῃ τι. Καὶ ἡ Χαριτὼ ὑπήκουσεν εἰς τὴν φυσικὴν ἀνάγκην καὶ ἔφαγεν ὀλίγον ἐκ τῆς τροφῆς, τὴν ὁποίαν ἔφερον οἱ λῃσταὶ μεθ' ἑαυτῶν. Ὁ Στράτων αὐτὸς ἔφερε διὰ τὴν κόρην ποτήριον ὕδατος ἐκ τῆς ἐκεῖ που ἀναβλυζούσης πηγῆς, ἥτις ἐκπηδῶσα ἀπὸ βραχώδους τινὸς ρωγμῆς κατέπιπτεν εἰς ἄλλην καὶ οὕτω ἦτον ὅλως ἀφανὴς μακρόθεν. Ἡ Χαριτὼ δὲν εἶχε τῷ ὄντι νὰ παραπονεθῇ διὰ τὸν τρόπον καὶ τὴν περιποίησιν τῶν λῃστῶν· οἱ ὠμοὶ ἄλλως καὶ κακοῦργοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἐπεδείκνυον ἀληθινόν τινα σεβασμὸν πρὸς τὴν ἀθῶαν κόρην, ὡς δοῦλοι πρὸς κυρίαν, ὁ δὲ Στράτων πολλάκις ἐδοκίμασε νὰ τὴν παρηγορήσῃ, διαβεβαιῶν αὐτήν, ὅτι οὐδὲν κακὸν θὰ πάθῃ καὶ ταχέως θὰ ἐλευθερωθῇ. Διὰ τοῦτο καὶ ἐκείνη ἦτον ἥσυχος, ὅσον ἠδύνατο νὰ ἦνε ἥσυχος παρθένος ἀπροστάτευτος καὶ εἰς τὸ ἔλεος τοιούτων ὄντων ἐγκαταλελειμμένη. Ἓν μόνον ὅμως κατέθλιβε τὴν καρδίαν της, ὁ φόβος καὶ ἡ ἀπελπισία τῶν οἰκείων της, οἵτινες ἠγνόουν τί ἀπέγεινεν ἡ κόρη των.

Οἱ λῃσταὶ ἐξηπλώθησαν πρὸς ὕπνον κατὰ γῆς, ἐνῷ εἷς ἐξ αὐτῶν ἐφύλαττεν ἔξυπνος καὶ τὸ ὑποζύγιον ἐζήτει εἰς τὰ πέριξ τὴν τροφήν του. Ἡ Χαριτὼ ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς ἄκρας ἑνὸς βράχου καὶ ἐκεῖθεν ἔρριψε τὸ τεθλιμμένον της βλέμμα ἐπὶ τὴν εὐρεῖαν τοῦ Σπερχειοῦ πεδιάδα, ὅστις ρέων μεταξὺ τῆς Οἴτης καὶ καταφύτων ὑψωμάτων τῆς Ὄθρυος ἐκτείνεται παραλλήλως πρὸς τὸν Κηφισσὸν καὶ φέρει τὰ ὕδατά του

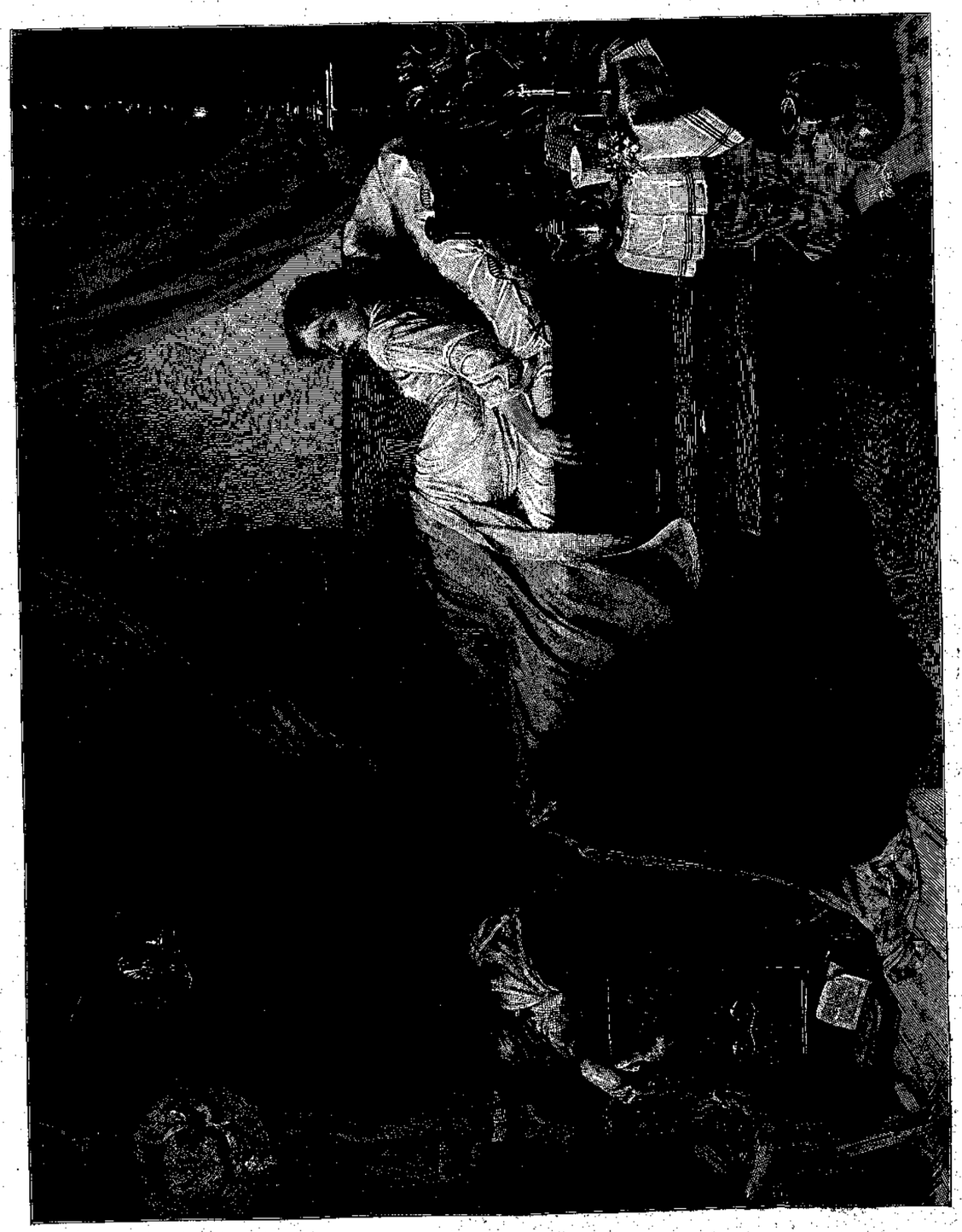

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ.
Εἰκὼν ὑπ' Ῥόζενταλ.

πρὸς τὸ Ποσείδιον ἀκρωτήριον. Αἱ πηγαί του ἀνέρχονται πρὸς τὰ μεσημβρινώτερα, ἐκεῖ ὅπου ἡ Ὀθρυς ἑνοῦται μὲ τὸν Πίνδον καὶ αἱ κορυφαὶ τοῦ Τευμησσοῦ ὑπερέχουσι τοῦ ὁρίζοντος. Ἡ ἀγρία ἐκείνη καὶ ὀρεινὴ χώρα, ἄξενος καὶ ἔρημος, τρόμον εἰς τοὺς πέριξ κατοικοῦντας ἐμπνέουσα ὡσεὶ κατοικητήριον δαιμόνων, ἦν ὁ τόπος, εἰς ὃν ἐσκόπουν νὰ φέρωσιν οἱ κλέπται τὴν Χαριτώ μας. Καὶ τῷ ὄντι μετὰ πορείαν ἐπιπονωτάτην καὶ μέχρι τῶν μέσων τῆς ἄλλης νυκτὸς διαρκέσασαν ἔφθασαν οἱ λῃσταὶ μετὰ τῆς λείας των εἰς τὸ ὀρεινὸν ἐκεῖνο κρησφύγετόν των.

Πρὸς τὸ ἀκρότατον ἐκεῖνο ὕψωμα ἔδει ν' ἀναβῇ τις διὰ στενῆς καὶ ἑλικοειδοῦς ἀτραποῦ. Ἐπ' αὐτῆς τῆς κορυφῆς ὑπῆρχεν ἐπίπεδος καὶ ἱκανῶς εὐρεῖα ἔκτασις, παρὰ τὸ στόμιον δὲ τῆς στενῆς ἀναβάσεως πυργοειδὲς καὶ ἀπὸ παλαιοτάτων χρόνων σωζόμενον ἐκεῖ οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ ὑπερασπίσῃ τελεσφόρως τὴν ἐπίπεδον ἐπιφάνειαν ἀπὸ πάσης βιαίας ἐκ τῶν κάτω ἐφόδου. Καὶ ἐπὶ τῆς στενῆς ἀνόδου ὑπῆρχον διεσκορπισμένα ἄλλα μικρότερα ὀχυρώματα, τὰ ὁποῖα διαρκῶς ἐφρουροῦντο. Ὀλίγον ἀπωτέρω τοῦ πύργου ὑψοῦτο ἄλλο ὀχύρωμα, ἰσχυρότερον τοῦτο καὶ ἐν τῷ βράχῳ λελαξευμένον, ἐν ᾧ ὑπῆρχον πολλὰ δώματα χειροποίητα εἰς μέγα βάθος ἐκτεινόμενα. Ταῦτα ἐχρησίμευον ὡς σιτοβολῶνες καὶ ὑπνωτήρια τῶν λῃστῶν. Πλουσιωτάτη φυτεία ἐκάλυπτε ἀμφότερα τὰ ὀχυρώματα ταῦτα, τὰ ὁποῖα λόγῳ ἀσφαλείας μόνον πρὸς φωλεὰς πτηνῶν παραβάλλονται.

Ὅταν ὁ Στράτων ἔφθασε μετὰ τῆς συνοδείας του εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βραχώδους ἐκείνου ὑψώματος, διέταξε τὴν Χαριτὼ νὰ καταβῇ τοῦ ὑποζυγίου καὶ τοὺς ἄλλους νὰ προπορευθῶσι κατὰ τὴν ἄνοδον. Ἡ δυστυχὴς κόρη ὑπήκουσε κλαίουσα καὶ περίτρομος. Ἰδιαίτερος συριγμὸς τοῦ λῃστάρχου ἀνήγγειλε τὴν ἄφιξίν του, καὶ ὅταν διὰ μικρᾶς θύρας εἰςῆλθον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πύργου ἐνεφανίσθη πλῆθος ἀπαισίων μορφῶν· μέγας ἀριθμὸς λῃστῶν προῆλθεν ἀπὸ πολλῶν ὁμοῦ διευθύνσεων καὶ ἐχαιρέτισαν τὸν ἀρχηγόν των καὶ ἔμειναν ἔκπληκτοι θεωροῦντες τὴν ὠχρὰν καὶ ἐξηντλημένην κόρην, ἥτις μὲ κεκλιμένην κεφαλὴν καὶ ὑγρὰ ὄμματα μόλις ἠδύνατο νὰ σταθῇ ἐπὶ ποδός. Ὁ Στράτων κυρίως ἦτον ὑπαρχηγὸς τῆς ὅλης ἐκείνης συμμορίας, ἀνέλαβε δὲ τὴν ἀνωτάτην ἀρχηγίαν, ὅταν πρό τινος ἔμαθεν ὅτι ὁ ἀνώτερός του ἀρχηγὸς ἐξέδραμεν εἰς Θεσσαλίαν, ὅπου ἐσκόπει νὰ παραμείνῃ ἐπ' ἀόριστον χρόνον. Πρώτη φροντὶς τούτου κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ἦτο νὰ διατάξῃ αὐστηρῶς τοὺς παρόντας λῃστάς, να προςενεχθῶσι πρὸς τὴν αἰχμάλωτον κόρην μεθ' ὅλου του σεβασμοῦ καὶ τῆς τιμῆς, ἥτις ἥρμοζεν εἰς τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ θέσιν τῆς οἰκογενείας της. Γραῖά τις ὑπηρέτρια, ἥτις κυρίως παρεσκεύαζε τὴν τροφὴν τῆς συμμορίας, ἦτο δὲ καὶ ἡ μόνη γυνὴ μεταξὺ τῶν κατοίκων τοῦ πύργου, προςεκλήθη καὶ ἀμέσως παρηγγέλθη νὰ ὁδηγήσῃ τὴν κόρην εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ δευτέρου ἐν τῷ πύργῳ πατώματος καὶ νὰ φροντίσῃ διὰ πᾶν ὅ,τι θὰ καθίστα ὡς εὐαρεστοτέραν τὴν παρὰ τοῖς λῃσταῖς βραχεῖαν αὐτῆς διαμονήν.

Ἡ γραῖα γυνὴ συνεπάθησεν ἀμέσως τὴν τεθλιμμένην παρθένον, καὶ ὅταν ἔφθασαν ὁμοῦ εἰς τὸ ὑποδειχθὲν δωμάτιον εἶπε φιλοφρόνως πρὸς αὐτήν: „Ἡσύχασε, κορίτσι μου, δὲν θὰ Σοῦ συμβῇ κανὲν κακὸν ἐδῶ πέρα. Τόσα χρόνια τώρα, ποῦ εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ μένω ἐδῶ, ἔχουν ἔλθει πολλὰ κορίτσια, 'γὰν Ἐσένα τὰ κακόμοιρα, καὶ ὅλα ἔμειναν 'γαὐτὸ ἐδῶ τὸ δωμάτιο. Κανεὶς ὅμως κλέπτης δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα οὔτε νὰ τὰ μιλήσῃ κἄν, καὶ ἔμεναν μόνον ὀλίγας ἡμέρας, καὶ κατόπιν τὰ ἐλευθέρωνεν ὁ ἀρχηγός. Καὶ Σὺ ἔτσῃ θὰ ἐλευθερωθῇς, κόρη μου, καὶ ἐγὼ θὰ προςπαθήσω νὰ μὴν ᾖσαι ἔτσῃ λυπημένη ταῖς ἡμέραις ποῦ θὰ μείνῃς ἐδῶ. Αὐτὸ ἐδῶ τὸ δωμάτιον εἶνε εὔμορφο καὶ ἀναπαυτικό, καὶ κανεὶς δὲν Σ' ἐμποδίζει, ὅταν θέλῃς, νὰ περιπατῇς καὶ ἔξω καὶ νὰ πηγαίνῃς ἀκόμη καὶ εἰς τὸ δάσος. Μὴ βάλῃς ὅμως ποτέ 'ςτὸν νοῦν Σου νὰ φύγῃς· αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον. Καὶ ἐγὼ ἤθελα τώρα τόσα χρόνια νὰ φύγω, ἀλλὰ δὲν γίνεται. Ἀπὸ εἴκοσι χρόνια ζῶ ἀνάμεσα 'ςτοὺς ἐλεεινοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους, ποῦ τοὺς μαζεύουν ἀπὸ τὰ καταπάτια ὅλων τῶν ἐθνῶν. Ἀλλὰ καλὰ νὰ τὰ πάθω! Ἔτσῃ πρέπει νὰ πληρωθοῦν ἡ ἁμαρτίαις μου. Ἤμουν, ποῦ λέγεις, μαγείρισσα εἰς ἕνα καπηλειὸ 'ςτὰ Ὕπατα, ἐκεῖ κάτω 'ςτὸ λειβάδι τοῦ Σπερχειοῦ. Ἡ ζωὴ τοῦ δούλου εἶνε τὸ χειρότερο πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον, κόρη μου, ὅταν μάλιστα πέσῃ κανεὶς εἰς κακῆς κυρίας χέρια. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ κυρία μου ἦτο μία σωστὴ Ἐρινύς· συμφώνησα κι' ἐγὼ μὲ τὸν Τληπόλεμον, τὸν τωρινὸν ἀρχηγὸν τῆς συμμορίας μας, καὶ ἦλθα μαζῆ του ἐδῶ· ἤρχετο συχνὰ ἐκεῖ 'ςτὸ καπηλειό, δὲν ἤξευρα ὅτι ἦτο ἀρχιλῃστὴς καὶ ἐπείσθηκα 'ςτοὺς λόγους του. Μὲ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ με πάρῃ γυναῖκά του, τώρα ὅμως εἶμαι μαγείρισσα, καὶ κάμνω ὅλαις τῆς δουλειαῖς, καὶ δὲν μπορῶ νὰ φύγω. Μὲ τὸν καιρὸ συνείθισα αὐτὴν τὴν ζωὴ καὶ τώρα πλέον δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ζήσω πάλιν ἀνάμεσα σὲ καλοὺς ἀνθρώπους, γιατὶ τοὺς 'ντρέπομαι κι' ὅλας, κορίτσι μου."

Οὕτως ἐξηκολούθησεν ὁμιλοῦσα ὁλονὲν ἡ γραῖα, μέχρις οὗ τέλος ἐνθυμήθη ὅτι εἶχε νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς δυστυχοῦς κόρης. Ἡ Χαριτὼ παρεδόθη εἰς τὴν τύχην της παρηγορουμένη μὲ μόνην τὴν ἐλπίδα, ὅτι ταχέως θ' ἀπολυτρωθῇ καὶ θ' ἀποδοθῇ εἰς τοὺς οἰκείους της. Εἶχε δ' ἀναθέσῃ ὅλας τὰς ἐλπίδας της εἰς τὸν δοῦλον ἐκεῖνον, ὅςτις διέφυγε τοὺς λῃστὰς ἐπὶ τῆς Οἴτης καὶ ὑπεσχέθη εἰς αὐτὴν νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα της.

XI.

Ἡ ἐλπὶς τῆς Χαριτοῦς αὕτη δὲν ἐματαιώθη. Ὁ δοῦλος ἐκεῖνος ἔμεινεν ὑπὸ τὸ φύλλωμα ἀκίνητος μέχρις οὗ ἐπείσθη, ὅτι οἱ λῃσταὶ δὲν ἐσκόπευον πλέον νὰ τὸν ἀναζητήσωσι καὶ ὅτι ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν των καὶ ἄνευ ὁδηγοῦ· ἀνερριχήθη λοιπὸν εἰς τὴν ἀμέσως πλαγίαν καὶ ἀπότομον τῆς χαράδρας πλευρὰν καὶ λαβὼν τὴν πρὸς μεσημβρίαν διεύθυνσιν ἔφθασεν εἰς τὴν βορειοτέραν τῆς Οἴτης κλιτύν, ὅπου ἤξευρεν ὑπάρχουσαν μίαν ἔπαυλιν. Ἡ ἔπαυλις αὕτη ἀνῆκεν εὐτυχῶς εἰς τὸν Ἡρακλεώτην Χαιρέαν. Παρὰ τὴν θύραν ἐφύλαττον δύο μεγάλοι κύνες, ὅμοιοι μὲ τοὺς ὁμηρικοὺς ἐκείνους, οἵτινες ἦσαν οἱ πιστοὶ σύντροφοι τῶν ποιμένων, καὶ ὁποίους καὶ σήμερον βλέπομεν εἰς τὰ ἐν Ἑλλάδι ποίμνια· οἱ κύνες οὗτοι ἀνεπήδησαν ὑλακτοῦντες καὶ θὰ ἐφώρμων κατὰ τοῦ δούλου, ἐὰν ὁ συριγμὸς καὶ ἡ ἐπιτακτικὴ φωνὴ νεαροῦ ἀγρότου, ὅςτις σπεύδων προςῆλθε πρὸ τῆς θύρας, δὲν τοὺς ἀνέστελλε. Αὐτὸς ἦτον ὁ Κτησίας, ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ Χαιρέα, ὅςτις τὸν εἶχε στείλει ἐκεῖ ἐπί τινας ἡμέρας πρὸς ἐπιθεώρησιν καὶ ἐπιμέλειαν τῶν παρακειμένων κτημάτων καὶ τῶν κτηνῶν. Ἔνευσε πρὸς τὸν δοῦλόν νὰ πλησιάσῃ καὶ τὸν ἠρώτησε τί θέλει. Ὁ δοῦλος διηγήθη τὰ συμβάντα, ὅτι δηλ. ἡ θυγάτηρ τοῦ ἐκ Χαιρωνείας Φιλοκλέους ἀπήχθη ὑπὸ τῶν λῃστῶν εἰς τὰ ὄρη, ὀπισθεν τῶν Ὑπάτων, ἐκεῖ εἰς τὸν πύργον, καὶ ὅτι αὐτὸς ἦτο δοῦλος Θρασύλλου τοῦ Ἐλατέως, ὅςτις τὸν ἔδωκεν εἰς τοὺς

λῃστὰς ὡς ὁδηγόν, καὶ ὅτι ἐδραπέτευσε κατὰ τὴν πορείαν διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα τῆς κόρης Φιλοκλέα.

Ὁ Κτησίας, ὅςτις οὐκ ὀλίγον ἐξεπλάγη, ἀκούσας ταῦτα, εἶπεν εἰς τὸν δοῦλον, ὅτι ὁ Φιλοκλῆς ἦτο παλαιὸς τοῦ πατρός του φίλος, ὅτι ὁ ἴδιος θὰ σπεύσῃ ἀμέσως εἰς τὴν Ἡράκλειαν καὶ ὅτι ἐκεῖθεν εὐθὺς θὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Φιλοκλέα. — „Ἀλλὰ τὴν ἀμοιβήν, ποῦ θὰ ἐλάμβανον, ἐὰν ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐπήγαινα εἰς τοῦ Φιλοκλέους;" ἠρώτησε διαπορῶν ὁ δοῦλος. — „Θὰ λάβῃς ἐξάπαντος τὴν ἀμοιβήν Σου, φίλε μου· ἐγὼ θὰ φροντίσω διὰ τοῦτο", εἶπεν ὁ Κτησίας. Μετὰ ταῦτα παρεκάλεσεν αὐτὸν ὁ δοῦλος, νὰ τῷ ἐπιτραπῇ νὰ μείνῃ ἐν τῇ ἐπαύλει καὶ νὰ ὑπηρετῇ αὐτοῦ ὡς δοῦλος, διότι δὲν ἠδύνατο βέβαια νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν παλαιὸν κύριόν του. Εἰςηκούσθη ἡ παράκλησίς του, καὶ ὁ Κτησίας ἔσπευσεν εἰς Ἡράκλειαν.

Ὅταν ὁ Χαιρέας ἔμαθε τὸ ἀτύχημα τοῦ φίλου του, ἀμέσως ἔστειλε τοὺς δύο πρεσβυτέρους υἱούς του μὲ τοὺς ταχυτέρους ἵππους του εἰς τὴν Χαιρώνειαν· αὐτὸς ἐτράπη πρὸς τὰ Ὕπατα διὰ νὰ καταγγείλῃ τὸ πρᾶγμα εἰς τὰς ἐκεῖ ἀρχὰς καὶ ἀπαιτήσῃ τὴν καταδίωξιν τῶν λῃστῶν, οἱ ὁποῖοι πιθανῶς θὰ εὑρίσκοντο ἀκόμη καθ' ὁδόν, ἢ τὴν σύλληψιν αὐτῶν ἐν αὐτῷ τῷ πύργῳ των.

Οἱ υἱοὶ τοῦ Χαιρέα ἔφθασαν εἰς τὴν Χαιρώνειαν πρὸ τῆς ἑσπέρας, εὗρον δὲ τὸν οἶκον τοῦ Φιλοκλέους εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν καὶ θλῖψιν. Εἰς μάτην εἶχε γείνει ἀπὸ τῆς προτεραίας, ἀφοῦ ἐβεβαίωθησαν ὅτι ἡ κόρη ἔγινεν ἄφαντος, πᾶν ὅ,τι ἦτο δυνατὸν νὰ γείνῃ πρὸς ἀνίχευσίν της. Ὁ Φιλοκλῆς καὶ ὁ Φυλλίδας, ὅςτις ἐλησμόνησεν ὅλως διόλου τὰς πληγὰς τοῦ βραχίονός του, οἱ δοῦλοι τοῦ οἴκου, οἱ ἐν τῇ πόλει φίλοι, πάντες ἦσαν ἐπὶ ποδὸς καὶ ἐζήτουν ἐν τῇ πόλει καὶ εἰς τὰ πέριξ τὰ ἴχνη της· ὁ Φυλλίδας εἶχεν ἀναχωρήσει ἔφιππος μὲ συστατικὴν τοῦ Πλουτάρχου εἰς τὴν Δαυλίδα, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἐλάτειαν, διὰ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν βοήθειαν τῆς αὐτόθι ρωμαϊκῆς φρουρᾶς, τῆς ὁποίας οἱ ἀρχηγοὶ προθύμως διέθεσαν ὅλους τοὺς ἐνόπλους ἄνδρας των. Ἀλλ' ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Φιλοκλέους ἠγνόουν ἔτι ἐὰν κατωρθώθη τι· ὁ Φυλλίδας, μικρὸν πρὶν ἀφιχθῶσιν οἱ νεάνιαι ἐκ τῆς Ἡρακλείας, εἶχεν ἐπιστρέψει ἐξ Ἐλατείας καὶ ἔφερε τὴν εἴδησιν, ὅτι ὁ Θράσυλλος εἶχε γείνει ἐπίσης ἄφαντος καὶ ὅτι εἶχε προηγουμένως πωλήσει ὅλα τὰ κτήματά του. Ἡ ὑποψία, τὴν ὁποίαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἶχον συλλάβει κατὰ τοῦ ἐχθροῦ τούτου τοῦ οἴκου των, ἔγινε τώρα εὐλογωτέρα, οὐδεμία δ' ἔμεινε περὶ τῆς ἐνοχῆς του ἀμφιβολία ἐκ τῶν πληροφοριῶν τῶν υἱῶν τοῦ Χαιρέα. Παρηγοροῦντο ὅμως ὀλίγον, μαθόντες ὅτι ἡ Χαριτὼ ἔζη ἀκόμη καὶ ἔζη εἰς γνωστὸν πλέον εἰς αὐτοὺς μέρος. Ἀπεφασίσθη λοιπὸν ὁ μὲν Φιλοκλῆς νὰ μείνῃ παρὰ τῇ μητρί, ἥτις ἐκοίτετο ἀσθενήσασα ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τῆς ὀδύνης, ὁ δὲ Φυλλίδας μετ' ὀλίγας ὥρας, μέχρις οὗ δηλ. ἀναπαυθῶσιν οἱ ἐξ Ἡρακλείας προςδραμόντες φίλοι του, νὰ κινήσῃ ἀμέσως ὀπίσω μετ' αὐτῶν εἰς Ἡράκλειαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ὕπατα διὰ νὰ διενεργήσωσιν ὁμοῦ τὰ πρὸς ἀναζήτησιν καὶ ἀπελευθέρωσιν τῆς ἀτυχοῦς Χαριτοῦς ἀναγκαιοῦντα.

Ἐν Ἡρακλείᾳ παρέμεινεν ὁ Φιλοκλῆς ἐπὶ βραχὺν χρόνον, ἐπειδὴ δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμη ἐκεῖ ὁ Χαιρέας. Κατόπιν ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ Κτησίου εἰς Ὕπατα. Ὅταν καθ' ὁδὸν ἔφθασαν εἰς μέρος, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνωφέρεια τοὺς ἠνάγκασε νὰ καταβῶσι τῶν ἵππων καὶ νὰ σύρωσιν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, συνήντησαν γηραλέον ἄνδρα, ὅςτις ἔφερεν ἐπ' ὤμων κιβώτιον καὶ ἀνέβαινε βραδέως. Οὗτος ἐξήτασε μετὰ περιέργων βλεμμάτων τοὺς δύο νεανίας καὶ αἴφνης ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Φυλλίδαν εἶπε: „Ἡ εὐγενία Σου, θὸ ἦλθες ἐδῶ διὰ νὰ ζητήσῃς τὴν δυστυχῆ Χαριτώ".

„Καὶ πῶς με γνωρίζεις, τοῦ λόγου Σου;" ἠρώτησεν ὁ Φυλλίδας.

„Βέβαια καὶ Σὲ γνωρίζω, ἀφεντικό", ἀπήντησεν ὁ ἄγνωστος. „Ἐγὼ εἶμαι ἀπο τὴν Λεβαδιὰ καὶ ὀνομάζομαι Χρέμων. Ἔρχομαι πολὺ συχνὰ εἰς τὴν Χαιρώνειαν. Πωλῶ εἰς τὰ χωριὰ ἐδῶ παντοῦ τῆς πραγματείαις μου καὶ ταῖς ἀλογφαῖς ποῦ μὲ δίδει ὁ Φιλοκλῆς, ὁ πατέρας Σου. Πολὺ καλὸς ἄνθρωπος εἶνε ὁ πατέρας Σου καὶ πάντοτε μὲ φέρεται 'ςὰν καλοθελητής. Ἤθελα νὰ εὑρεθῇ καμμία περίστασις, διὰ νὰ τὸν δείξω πόσον τὸν εὐγνωμονῶ. Νομίζω ὅμως, ὅτι σήμερα 'μπορεῖ αὐτὸ νὰ γείνῃ", προςέθηκε μετ' ὀλίγας στιγμάς. „Ἴσως 'μπορῶ νὰ Σᾶς βοηθήσω διὰ νὰ εὕρετε καὶ νὰ ἐλευθερώσετε τὴν Χαριτώ."

„Λέγεις, καλέ μου ἄνθρωπε; Μεγάλην χάριν θὰ μ' ἔκαμνες τῷ ὄντι."

„Χθὲς ἤκουσα, ὅτι ἡ κόρη τοῦ Φιλοκλέους 'πιάσθηκεν ἀπὸ τοὺς κλέπτας καὶ τὴν πήγανε εἰς τὰ βουνὰ ἐκεῖ, 'πίσω ἀπ' τὰ Ὕπατα. Αὐτοὶ οἱ παληάνθρωποι, ἕνας ἢ δύο μαζῆ ἔρχονται καμμιὰ φορὰ καὶ 'ςτὰ χωριὰ ἐδῶ καὶ ἔτσῃ γνωρίζω πολλούς. Εἰς τὸ καπηλειό, ποῦ μένω τὸ βράδυ εὑρίσκω συχνὰ πολλούς, καὶ πρέπει νὰ τοὺς πλησιάζω, διότι ἄλλέως πρέπει νὰ φορτώσω τὴν δουλειά μου 'ςτὸν πετεινό. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔχω ἀσφάλειαν εἰς ὅλα τὰ μέρη καὶ εἰς τοὺς πλέον μοναχικοὺς δρόμους· ὅταν μὲ εὕρουν καὶ ὁλομόναχο, δέν με πειράζουν. Ἀλλὰ χάριν τοῦ Φιλοκλέους 'μπορῶ νὰ κόψω τὰς σχέσεις μου μ' αὐτὸ τὸ σκυλολόγι."

„Καὶ τί ἐλπίζεις τώρα νὰ κάμῃς, φίλε μου; Ὁ Φιλοκλῆς θὰ Σε ἀντήμειβε πλουσιοπαρόχως καὶ δὲν θὰ εἶχες καμμίαν ἀνάγκην πλέον νὰ γυρνᾷς μὲ τῆς πραγματείας Σου."

„Διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἀφεντικό, δὲν ἀπαιτῶ τίποτε", εἶπεν ὁ Χρέμων. „Ἐκέρδισα ἕως τώρα ἀρκετὰ καὶ ἔχω σκοπὸν νὰ παραιτήσω τὴν δουλειά μου. Ἀλλὰ χρειάζονται χρήματα, πολλὰ χρήματα διὰ τὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἔχω. Σκέπτομαι δῆλα δὴ νὰ κατορθώσωμεν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κλέπτας νὰ προδώσῃ τοὺς συντρόφους του καὶ νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ πηγαίνωμεν ἐκεῖ εἰς τὸ μέρος των καὶ νὰ ἐλευθερώσωμεν τὸ κορίτσι. Διὰ χρήματα ὅλα τὰ κάμνουν αὐτοὶ οἱ παληάνθρωποι. Ἀλλὰ τὸ σχέδιον, ἤγουν πῶς θὰ ἐλευθερώσουμε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν κλεπτῶν τὸ κορίτσι, αὐτὸ Ἐσεῖς πρέπει νὰ τὸ συλλογισθῆτε, διότι εἴσθε ἐξυπνότεροι· ἐλπίζω ὅμως νὰ Σᾶς εὕρω ἐγὼ ἕναν ἄνθρωπον."

„Ἂν τὸ κατορθώσῃς, φίλε μου", εἶπεν ὁ Φυλλίδας „μπορεῖς νὰ ζητήσῃς κατόπιν ἀπὸ 'μένα ὅ,τι θέλεις· εἰμπορεῖς νὰ ὑποσχεθῇς εἰς αὐτόν, ποῦ θὰ μᾶς βοηθήσῃ, ὅσα χρήματα καὶ ἂν ζητήσῃ."

„Ἴσως σήμερα μάλιστα εὕρω ἕνα εἰς τὸ καπηλειὸ 'ςτὸ Ὕπατα. Ἐκεῖ δὲν εἶνε σπάνιοι αὐτοὶ οἱ παληάνθρωποι."

„Καλὰ λοιπόν", εἶπε ζωηρῶς ὁ Κτησίας· „εὐθὺς ἅμα εὕρῃς ἕνα, ἔρχεσαι εἰς τοῦ Πολέμωνος, διὰ νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃς· ἐκεῖ θὰ μείνωμεν ἡμεῖς."

Οἱ δύο φίλοι ἵππευσαν καὶ ἀνεχώρησαν πρῶτοι.

„Τὸ ἀτύχημά Σου, ἀγαπητὲ Φυλλίδα", εἶπε μετ' ὀλίγον ὁ Κτησίας, „μ' ἔκαμεν ὡς τώρα νὰ λησμονήσω νὰ Σοι ἀνακοινώσω κάτι, τὸ ὁποῖον ἐμὲ ἀφορᾷ. Αὐτὸς δηλ. ὁ Πολέμων, εἰς τοῦ ὁποίου θὰ καταλύσωμεν τώρα, θὰ γείνῃ μετ' ὀλίγον πενθερός μου. Ὁ πατήρ μου ἐτακτοποίησε πρό τινος αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐγὼ ἔμεινα εὐχαριστημένος. Εἶνε

σημαντικὸς καὶ πλούσιος οἶκος, καὶ ἡ μνηστή μου εἶνε ὡραιοτάτη καὶ ἠθικωτάτη κόρη."

„Χαίρω, φίλε μου, διὰ τὴν εὐτυχίαν Σου", εἶπεν ὁ Φυλλίδας, „καί Σοι εὔχομαι νὰ εὐτυχήσῃς ἐν τῇ μνηστείᾳ Σου, οὐχὶ ὅμως καθὼς ἐγώ."

„Ὑπομονή, Φυλλίδα μου", ὑπέλαβεν ὁ Κτησίας· „ὅλα θα διορθωθοῦν. Πάντοτε θὰ μ' ἔχῃς 'στὸ πλευρόν Σου, ἕως οὗ ἐλευθερώσωμεν τὴν Χαριτώ Σου."

Μετ' ὀλίγον ἔφθασαν εἰς τὰ Ἅπατα καὶ ἔτυχον ἐγκαρδίου δεξιώσεως ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Πολέμωνος. Αὐτοῦ συνήντησαν καὶ τὸν Χαιρέαν, ὅστις μετὰ τοῦ Πολέμωνος ἐπέτυχε παρὰ τῷ στρατιωτικῷ διοικητῇ τὸν καταρτισμὸν καὶ τὴν ταχεῖαν ἀναχώρησιν στρατιωτικῆς περιπολίας· δὲν ἀνεκαλύφθησαν ὅμως οἱ ἀπαγωγεῖς. Θὰ εἶχον φθάσει βέβαια οὗτοι εἰς τὸν πύργον των ἤδη, καὶ ἐκεῖ ἦσαν ἐν ἀσφαλείᾳ.

„Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθημεν", εἶπεν ὁ Χαιρέας, „νὰ διατάξωμεν ἔνοπλον ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ ἀσύλου ἐκείνου τῶν λῃστῶν, καὶ ὁ εὐγενὴς διοικητὴς ἐφάνη πρόθυμος νὰ διαθέσῃ πρὸς τοῦτο ὅλην τὴν ἐνταῦθα φρουράν, μᾶς ὑπέμνησεν ὅμως συγχρόνως ὅτι διὰ τοῦ ἐσχάτου τούτου μέτρου θὰ διεκινδυνεύομεν τὴν ζωὴν τῆς αἰχμαλώτου κόρης. Τὸ καλλίτερον βέβαια θὰ ἦνε, νὰ ἐλευθερώσωμεν ὡς τάχιστα τὴν Χαριτὼ δι' ὅσων μεγίστων λύτρων."

„Αὐτὸ θὰ τὸ ἐδοκιμάζομεν ἡμεῖς ἀμέσως", ὑπέλαβεν ὁ Φυλλίδας, „ἐὰν ἡ ἀπαγωγὴ δὲν ἐγίνετο κατὰ παραγγελίαν τοῦ Θρασύλλου. Αὐτὸς βέβαια θὰ εἶχε σκοπὸν νὰ κρατήσῃ τὴν Χαριτὼ διὰ τὸν ἑαυτόν του, καὶ θὰ μᾶς προέλαβεν εἰς τὴν χρηματικὴν ἐξαγορὰν τῆς αἰχμαλώτου. Διὸ τοῦτο εἶνε ἀνάγκη νὰ σκεφθῶμεν ἕτερόν τι."

„Σήμερον ὅμως δὲν ἔχομεν πλέον καιρὸν διὰ τίποτε", εἶπεν ὁ Κτησίας· „ἴσως ἕως αὔριον θὰ εὕρωμεν μὲ τὸν Φυλλίδαν ἓν σχέδιον καὶ τὸν κατάλληλον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος θὰ τὸ διεξαγάγῃ." Καὶ ἤρχισε νὰ διηγῆται, ὅτι διὰ τοῦ πραγματευτοῦ ἐκείνου τῆς Λεβαδείας ἐλπίζουσι νὰ δωροδοκήσωσι ἕνα λῃστήν, παρεκάλεσε δὲ τὸν πατέρα καὶ τὸν πενθερόν του νὰ μὴν ἀναμιχθῶσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὴν ὑπόθεσιν.

Ἀφοῦ ἀπεσύρθησαν οἱ δύο φίλοι εἰς τὸν αὐτὸν κοιτῶνα διὰ ν' ἀναπαυθῶσιν, ἔμειναν ἄγρυπνοι μέχρις οὗ ἐξεῦρον ὁριστικόν τι σχέδιον κοινῆς ἐνεργείας, τὸ ὁποῖον ὅμως ἀπεφάσισαν νὰ μὴ ἀνακοινώσωσιν εἰς κανένα, διὰ νὰ μὴ ἀποτραπῶσι καὶ διὰ νὰ ἐξασφαλίσωσι διὰ τῆς μυστικότητος τὴν ἐπιτυχίαν. Λίαν ἐνωρὶς προῆλθε καὶ ὁ Χρέμων εἰς τοῦ Πολέμωνος καὶ ὡδηγήθη ἀμέσως εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Φυλλίδα καὶ τοῦ Κτησίου, ἀνεκοίνωσε δ' αὐτοῖς μετὰ χαρᾶς, ὅτι εὐθὺς χθὲς τὸ ἑσπέρας συνήντησεν ἕνα λῃστὴν ἐν τῷ καπηλείῳ, ὅστις ἦτο ἕτοιμος νὰ ἐνεργήσῃ τὰ πάντα ἐναντίον τῶν συντρόφων του. Ἀπῄτει ὅμως διακοσίας λίρας τοῦ καιροῦ ἐκείνου. „Τετρακοσίας ἔχει", εἶπεν ἔξαλλος ὁ Φυλλίδας, „ἐὰν ἦνε πιστός. Ἀλλὰ λέγεις, Χρέμων, νὰ ἐμπιστευθῶμεν εἰς αὐτόν;"

„Πιστεύω, ἀφεντικό", ἀπήντησεν ὁ Χρέμων. „Φαίνεται ὁ ἄνθρωπος νὰ σώζῃ ἀκόμη ὀλίγην συνείδησιν. Βαρέθηκε αὐτὴν τὴν ἁμαρτωλὴν ζωήν, καὶ τὸ κυριώτερο, ἔχει ἀσπονδον μῖσος ἐναντίον τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς συμμορίας. Θὰ προσεβλήθη, φαίνεται, βαρέως."

Ὁ Κτησίας ἐπρότεινε νὰ προσαχθῇ ἀμέσως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, παρήγγειλε δὲ εἰς τὸν Χρέμωνα νὰ τὸν φέρῃ διὰ τῆς πλαγίας παρὰ τὸν οἶκον στενῆς ὁδοῦ καὶ διὰ τῆς ὀπισθίας τοῦ κήπου θύρας, διὰ νὰ εἰσέλθῃ ἀπαρατήρητος. Ὅταν ἐνεφανίσθη ὁ λῃστής, ἐδήλωσεν ὅτι ἦτο πρόθυμος να παράσχῃ οἱανδήποτε ἐκδούλευσιν καὶ ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἀπαλλαχθῇ τῆς ἐγκληματικῆς ἐκείνης συντροφίας καὶ νὰ γείνῃ πάλιν τακτικὸς ἄνθρωπος, μεταξὺ ἐντίμων ἀνθρώπων ἀναστρεφόμενος. Ὁ Φυλλίδας τὸν ὡμίλησε ἐνθαρρυντικῶς: „Εἶσαι νέος ἀκόμη, φίλε μου. Μὲ τὰ χρήματα, ποῦ θὰ Σε δώσωμεν, μπορεῖς νὰ ζήσῃς πολὺ εὔμορφα καὶ τακτικά, καὶ ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ τύχῃς ἀμνηστείας παρὰ τῶν ἀρχῶν διὰ τὸ παρελθόν Σου. Ἄκουσον ὅμως τώρα, τί ἔχομεν κατὰ νοῦν. Πρέπει νὰ μὲ πᾶς εἰς τὸν πύργον Σας ἐκεῖ 'στὰ βουνά, ποῦ ἔχετε τὸ κορίτσι, καὶ νὰ πῇς εἰς τοὺς συντρόφους Σου, ὅτι τάχα θέλω νὰ γίνω κι' ἐγὼ κλέφτης καὶ νὰ ἔμβω εἰς τὴν συμμορίαν Σας. Ἅμα πᾶμε ἐκεῖ, ἅμα μὲ πᾷς δῆλα δή, ἐγὼ τὰ ἐπίλοιπα τὰ κατορθόνω. Θὰ κυριεύσωμεν τὸν πύργον καὶ θὰ ἐλευθερώσωμεν τὸ κορίτσι. Καὶ πόσοι λέγεις νὰ ἦνε τώρα εἰς τὸν πύργον;"

Ὁ λῃστὴς ἀπεκρίθη: „Ὁ Στράτων ἐπῆγε χθὲς μὲ τέσσαρας ἄνδρας εἰς τὸν Κηφισσὸν διὰ νὰ μαζεύσῃ καὶ τοὺς ἄλλους. Ὁ καθαυτὸ ἀρχηγὸς Τληπόλεμος εἶνε μὲ πολὺ περισσοτέρους ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὴν Θεσσαλίαν, ἄλλοι πάλιν εἶνε μονάχοι ἢ καὶ δύο τρεῖς ὁμοῦ εἰς διάφορα χωριά, ὥστε τώρα δὲν θὰ ἦνε περισσότεροι τῶν ὀκτὼ εἰς τὸν πύργον. Ἀλλὰ πῶς θὰ 'μπορέσωμεν, ἀφεντικό, ἐμεῖς δύο νὰ καταφέρωμεν ὀκτὼ ἄνδρας;"

„Πιστεύεις εἰς τὴν μαγείαν", ἠρώτησεν ὁ Φυλλίδας, τὸν κλέπτην κτυπῶν αὐτὸν μὲ ἐμπιστευτικὸν ὕφος εἰς τὸν ὦμον.

„Καὶ πῶς νὰ μὴ πιστεύσω εἰς τὰ μάγια, ἀφοῦ ἡ μητέρα μου ἤξευρε τόσον καλὰ αὐτὰ τὰ πράγματα."

„Καὶ ἄνδρες ὑπάρχουν λοιπόν, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν αὐτὴν τὴν τέχνην", ὑπέλαβεν ὁ Φυλλίδας. „Ἄφησέ με λοιπόν, ἐγὼ νὰ τοὺς κάμω μὲ τὴν τέχνην μου· Σὺ ὅμως πρέπει νὰ κάμῃς ὅ,τι θέλω. Ἅμα φθάσωμεν εἰς τὸν πύργον καὶ μὲ παραδεχθοῦν οἱ κλέπται ὡς σύντροφόν των, Σὺ πρῶτος πρέπει νά με παρακινήσῃς νὰ τοὺς κεράσω κρασὶ καὶ νὰ πιοῦμε ὅλοι δυνατά."

„Τώρα κατάλαβα!" ἀνεφώνησεν ὁ λῃστὴς καὶ ἐφωτίσθη ἡ μορφή του. „Ὅταν ὅμως ὁ ἀρχηγὸς δὲν εἶνε παρών, δὲν εἶνε διόλου ἀνάγκη νὰ τοὺς κεράσῃ ἄλλος, διὰ νὰ πιοῦν δυνατά. Κάθε βράδυ ἐκεῖνοι μεθοῦν. Καὶ πότε λέγεις νὰ κινήσωμεν ἀφεντικό;"

„Εὐθὺς ἀπόψε τὸ βράδυ πρέπει νὰ ἤμεθα εἰς τὸν πύργον", ἀπεκρίθη ὁ Φυλλίδας. „Πρέπει ὅμως καὶ νὰ μὲ 'πῇς ποῦ θὰ εὑρεθοῦμε. Μαζῆ καὶ οἱ δύο δὲν γίνεται νὰ ἐξέλθωμεν ἀπὸ τὴν πόλιν."

Ὁ λῃστὴς ὑπέδειξε μίαν θέσιν εἰς ἓν πλησίον δάσος, ὅπου ἤθελε τὸν περιμένει εὐθὺς μετὰ μεσημβρίαν, ὁ δὲ Χρέμων, ὅστις ἐγνώριζεν ὅλας τὰς ὁδοὺς τῶν περὶ ζ μερῶν, ἀνέλαβε νὰ φέρῃ ἐκεῖ τὸν Φυλλίδαν καὶ κατόπιν νὰ πάγῃ ὁ ἴδιος μὲ τὰς πραγματείας του εἰς τὰ παρακείμενα χωρία. Ὁ Κτησίας ὑπεσχέθη, κατὰ τὸ ἑσπέρας, εἰς τὸ σκότος, νὰ ἔλθῃ μὲ ὁλόκληρον στῖφος δούλων πλησίον τοῦ πύργου καὶ νὰ σπεύσῃ ἐκεῖθεν πρὸς βοήθειαν τοῦ Φυλλίδα, ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη.

XII.

Ἐν τῷ πύργῳ τῶν λῃστῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἑσπέραν ἐπεκράτει πολὺς θόρυβος καὶ εὐθυμία. Τέσσαρες τούτων εἶχον ἐπιστρέψει ἔκ τινος πολυημέρου ἐκδρομῆς μετὰ πλουσίας λείας, διότι συνεκόμισαν μέγαν ἀριθμὸν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν ἀγγείων ὡς καὶ πολλὰ χρήματα, πολύτιμα μετα-

ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ.
Εἰκὼν ὑπὸ Α. Ἀχενβαχ.

ξωτὰ ἐνδύματα διὰ χρυσοῦ ἐπίσης διαπεποικιλμένα. Κατὰ τοιαύτας περιστάσεις συνείθιζον οἱ λῃσταὶ νὰ ἑορτάζωσι τὴν πλουσίαν συγκομιδὴν διὰ πολυτελοῦς συμποσίου. Ἡ γραῖα ἐκείνη ὑπηρέτρια — Χρυσηΐς καλουμένη — κατεγίνετο εἰς τὸ μαγειρεῖον μετὰ δύο ἄλλων, τῶν νεωτάτων λῃστῶν, πρὸς παρασκευὴν ὀρεκτικῶν ἐδεσμάτων, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἦτο δύσκολον κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα, διότι θηράματα καὶ παντὸς ἄλλου εἴδους κρέατα ποτὲ δὲν ἦσαν σπάνια. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἐκπληρῶν καθήκοντα ἀρχηγοῦ Λάμαχος, ἀνὴρ ἱκανῶς προβεβηκυίας ἤδη ἡλικίας, κεκηρυγμένος δὲ φίλος τοῦ Βάκχου, διέταξε νὰ φέρωσι μερικοὺς ἀμφορεῖς οἴνου ὡς καί τινα κύπελλα εἰς δροσερόν τι ἄντρον, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ἀπόψε ὡς ἑστιατόριον καὶ λησμονῶν τὴν βαρύτητα τοῦ ἀξιώματος, δι' οὗ ἦτο περιβεβλημένος, ἀπεσφράγισεν ἰδιοχείρως τὸν πρῶτον ἀμφορέα. Ἡ μορφή του, ἐμφαίνουσα χαρακτῆρα διασκεδαστικόν, προδήλως ἐφαιδρύνθη ὅταν ἡ γλυκεῖα τοῦ οἴνου ὀσμὴ ἀνέβη μέχρι τῆς ρινός του. „Τώρα εὐθυμία, ἀδελφια!" ἀνεφώνησεν, „ἕνα ποτῆρι πρὸ τοῦ φαγητοῦ· ἀνοίγει τὴν ὄρεξιν καλλίτερα ἀπὸ τὸ λουτρόν. Ἂς πίωμεν τὸ πρῶτόν μας εἰς ὑγείαν τῶν λαμπρῶν συντρόφων μας, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἔφεραν σήμερα τὰ ἀσημικὰ καὶ τ' ἄλλα!"

Ὅταν ἡ γραῖα μετὰ τῶν βοηθῶν της παρέθεσαν τὰ φαγητά, εἶχεν ἤδη ἕκαστος τῶν λῃστῶν κενώσει πλέον τοῦ ἑνὸς ποτηρίου, καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ καλοῦ ἐκείνου καὶ ἀκράτου οἴνου ἦτο προφανής· ἡ ὄρεξίς των ἤνοιξε καὶ ἐπεκράτησεν ἔκτακτος εὐθυμία, προμηνύουσα ὑπερβολικὴν πόσιν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἑστιάσεως εἷς τῶν νεωτέρων ἠρώτησε τὸν ἀρχηγόν, ὅστις ἦν ζωηρότερος καὶ τῶν νέων, ἐὰν ἔπρεπε νὰ συγκεράσῃ τὸν οἶνον. „Τί λέγεις, ἀδελφέ!" ἀνεφώνησεν ὁ Λάμαχος, „δὲν ἐξεύρεις, ὅτι 'στὸ φαγὶ δὲν πίνουν παρὰ ἄκρατον οἶνον; Γέμισ' ἐκεῖ τὰ ποτήρια μὲ καθαρὸ κρασί· τὸ νερὸ ἀργότερα θὰ τὸ χρειασθοῦμε, ὅταν μᾶς ζεστάνῃ ὁ ἄκρατος." Οὕτως ἐξηκολούθησεν ἡ βρῶσις καὶ ἡ πόσις, ἐνῷ οἱ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μετὰ τῆς πλουσίας λείας ἐπιστρέψαντες διηγοῦντο ἐν ἀστεϊσμοῖς καὶ γέλωσι, πῶς διὰ μιᾶς ἐλευθέρωσαν τὸ φορτίον ἑνὸς ταξειδιώτου, πῶς ἀλλαγοῦ εἰςέδυσαν μὲ ὅλον εἰς μίαν οἰκίαν καὶ πῶς ἐκένωσαν τὰ κιβώτια ἑνὸς πλουσιωτάτου ἐξηνταβελόνη.

Ἡ συνδιάλεξις καὶ ἡ διασκέδασις ἔλαβε βαθμηδὸν θορυβωδέστερον χαρακτῆρα, ἠκούοντο ἤδη εὔθυμα ᾄσματα, ὅτε αἴφνης εἰςῆλθε μὲ φαιδρὰν μορφὴν καὶ ἄλλος λῃστής: „Ὦ, ὁ Ἀρκάς!" ἀνέκραξαν ὅλοι ὁμοῦ. „Καὶ πόθεν ἔρχεσαι καὶ τί μᾶς φέρνεις;" — „Ἔρχομαι ἀπὸ τὰ Ὕπατα, ὅπου μὲ εἶχε στείλει ὁ Στράτων διὰ νὰ κατασκοπεύσω. Χρήματα λοιπὸν δὲν Σᾶς φέρνω, ἀλλὰ Σᾶς φέρνω ἄνδρα, ὅστις ἀξίζει πολλὰς χιλιάδας δραχμάς. Λαμπρός, δυνατός, ἐπιτήδειος νέος, ποῦ 'ξέρει ὡραῖα τὴν δουλειά του· θέλει νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν συμμορίαν μας. Τὸν ἐντάμωσα κάτω εἰς τὴν μάνδραν. Εὐθὺς κατάλαβε ποῦ ἀνήκω καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸν πάρω μαζῆ μου ἐδῶ ἐπάνω. Εἶνε ἔξω· νὰ τὸν φέρω μέσα;" — „Φέρ' τον ἀμέσως", εἶπεν ὁ Λάμαχος· „καλῶς νὰ ὁρίσῃ μάλιστα, γιατὶ αὐτοὺς τοὺς τελευταίους μῆνας μᾶς ἔφυγαν κάμποσα καλὰ παλληκάρια."

Ὁ Φυλλίδας εἰςῆλθε μ' ἐσχισμένα καὶ ἐμβαλωμένα ἐνδύματα καὶ μὲ ἀτημέλητον κόμην. Καὶ ἤρχισε νὰ λέγῃ ἐλευθέρως καὶ μὲ θάρρος: „Χαίρετε, ἀνδρεῖα τοῦ Ἄρεως τέκνα. Πόσον χαίρω καὶ ἐγὼ εὑρισκόμενος καὶ πάλιν μεταξὺ ὁμοίων μου, μεταξὺ τόσον ἀνδρείων συντρόφων. Θέλετε νὰ με πάρετε εἰς τὸ τάγμα Σας; Θὰ Σᾶς εἴπω ποῖος εἶμαι· δὲν πρέπει να μὲ κρίνετε κατὰ τὰ ξεσχισμένα καὶ ἄσχημα ἐνδύματά μου. Εἶμαι ὁ λῃστὴς Αἷμος ἐκ Θράκης, υἱὸς τοῦ διαβοήτου λῃστοῦ Θήρωνος, καὶ ἀνετράφην εἰς τὸ αἷμα καὶ εἰς τὰς κλοπάς. Ὅταν ἔπεσεν ὁ γενναῖος πατήρ μου, ἀνέλαβον ἐγὼ τὴν ἀρχηγίαν τῆς συμμορίας του, καὶ τὴν διηύθυνα ἐπίσης καλῶς, καθὼς ἐκεῖνος. Ἐλῃστευσα καὶ ἠρήμωσα ὅλην τὴν Μακεδονίαν. Ἀλλ' ἡ μεγάλη συμμορία μου κατεστράφη πρό τινος ὁλοτελῶς. Θὰ Σᾶς διηγηθῶ πῶς συνέβη τοῦτο."

„Ἐκ τῆς Μακεδονίας ἐπήγαμεν ὑπὲρ τὰ ὄρη εἰς τὴν Ἤπειρον καὶ ἐκεῖ ὅλα ἐγίνοντο κατ' εὐχήν. Ἀλλ' ἡ εὐτυχία μᾶς ἔκαμε πολὺ θρασεῖς. Ἔτυχε ἕνας Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Ρώμης νὰ πέσῃ εἰς τὴν δυςμένειαν τοῦ Αὐτοκράτορος διὰ τῶν ραδιουργιῶν τῶν ἐχθρῶν του καὶ ἐστάλη εἰς ἐξορίαν εἰς τὴν Ζάκυνθον. Ἡ σύζυγός του Πλωτίνη, πιστὴ καὶ ἐνάρετος γυνή, τὸν συνώδευσεν ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ τῶν Ὑπουργῶν του· ἔκοψε τὴν κόμην της ὡς ἀνὴρ καὶ ἐφόρεσεν ἀνδρικὰ ἐνδύματα ὑποκριθεῖσα δοῦλον τοῦ ἐξορίστου. Καθ' ὃν χρόνον ἐταξείδευον, καὶ μάλιστα ὅταν ἔφθασαν εἰς τὰ παράλια τῆς Ἠπείρου ἔγεινε γνωστόν, ὅτι ὁ ὑποτιθέμενος δοῦλος ἦτο αὐτὴ ἡ σύζυγος τοῦ ἐξορίστου καὶ ὅτι εἶχεν εἰς τὴν ζώνην της πολὺν χρυσόν. Χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τοὺς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι παρηκολούθουν τὸν ἐξόριστον πρὸς ἀσφάλειαν, ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐπιτεθῶμεν κατ' αὐτῶν ἐξ ἐνέδρας. Μᾶς ἐνόησεν ὅμως ἡ ἀγρυπνος πάντοτε σύζυγος καὶ ἔκαμε θόρυβον πολὺν καὶ ἐξύπνησε καὶ τοὺς στρατιώτας καὶ τοὺς δούλους, καὶ προςῆλθον ἐκ τῆς γειτονείας πολλοὶ ἄνδρες, καὶ μόλις κατωρθώσαμεν νὰ διαφύγωμεν ἐγκαίρως τὸν ἔσχατον κίνδυνον. Ἀλλ' ἡ πολυμήχανος ἐκείνη γυναῖκα ἐπωφελήθη τὸ γεγονὸς τοῦτο ὑπὲρ τοῦ συζύγου της καὶ δι' ἐπιστολῆς, ἣν ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα διεκτραγῳδοῦσα τὸν κίνδυνον, εἰς ὃν περιῆλθε ἀκολουθοῦσα τὸν ἐξόριστον σύζυγον, ἐπέτυχε τὴν ἀνάκλησιν αὐτῶν καὶ συγχρόνως τὴν ἔκδοσιν ἀμεταβλήτου διαταγῆς τοῦ Αὐτοκράτορος, ὅπως ἐξολοθρευθῇ ἡ συμμορία τοῦ Αἵμου. Πολυάριθμα στρατιωτικὰ σώματα, ὑποβοηθούμενα καὶ ὑπὸ τῶν ἐμπέδων φρουρῶν, κατώρθωσαν ἐντὸς μικροῦ νὰ συλλάβωσι καὶ νὰ θανατώσωσι διὰ μιᾶς ὅλους τοὺς συντρόφους μου. Ἐγὼ μόνος μὲ πολὺν κόπον κατώρθωσα νὰ διαφύγω τὴν πανωλεθρίαν."

„Τώρα θὰ μ' ἐρωτήσετε, πῶς τὸ κατώρθωσα. Εἰς τὴν οἰκίαν ἑνὸς φίλου μου, ὅστις μ' ἔκρυψε κατὰ τὸ διάστημα τῆς καταδιώξεως, ἐξύρισα ὅλο τὸ πρόςωπόν μου, ἔπειτα ἐφόρεσα ἐν κλαδωτὸν γυναικεῖον ἔνδυμα, ἔδεσα τὸ κεφάλι μου μὲ φακιόλι, καὶ μ' ἕνα γαϊδοῦρι, 'μπροσθὰ καὶ 'πίσω φορτωμένο μὲ χορτάρια, ἐπέρασα μὲ θάρρος ἀνάμεσα τῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι βέβαια μ' ἐθεώρησαν ὡς χωρικήν. Εὐθὺς ὅμως ἅμα διέφυγον τὸν ἔσχατον τοῦτον κίνδυνον, δὲν ἐλησμόνησα οὔτε τίς εἶμαι οὔτε ἀπὸ τίνος κατάγομαι· εἰςέδυσα λοιπὸν εἰς μερικὰς πλουσίας οἰκίας καὶ ἥρπασα τὰ διὰ τὸ ἄμεσον ταξειδιόν μου ἀναγκαῖα χρήματα." Καὶ ταῦτα λέγων ἤνοιξεν ὁ Φυλλίδας τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ ἀφῆκε νὰ πέσωσι κατὰ γῆς 1000 χρυσᾶ νομίσματα. „Μὲ αὐτὰ τὰ χρήματα ἐξαγοράζω τὸ δικαίωμα τῆς εἰςόδου μου εἰς τὴν συμμορίαν Σας", προςέθηκε, „Σᾶς τὰ ἔφερα ὡς δῶρον, καὶ ἂν μὲ δεχθῆτε, εὐθὺς θὰ μεταβάλω αὐτὸν τὸν πέτρινον πύργον Σας εἰς χρυσοῦν."

Οἱ λῃσταὶ μετὰ πολλῆς περιεργείας καὶ εὐαρεσκείας ἤκουσαν ταῦτα, ὁ δὲ Λάμαχος πολλάκις ἐκένωσε τὸ ποτήριόν του εἰς ὑγείαν τοῦ τολμηροῦ νεανίου, τὸν ὁποῖον περιέβαλλε πάντοτε μετ' ἐπαίνων καὶ ἐγκωμίων· ὅταν δὲ τὸ χρυσίον ἔπεσεν ἠχηρὸν κατὰ γῆς καὶ μερικὰ νομίσματα ἔψαυσαν τοὺς πόδας τῶν λῃστῶν, ὅλοι ὅμου ἀνεπήδησαν οὗτοι καὶ τὸν ἠσπάσθησαν ὡς ἀδελφόν των. Καὶ αὐτὸς ὁ Λάμαχος ἠγέρθη βραδέως καὶ δυςκινήτως καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν νέηλυν μὲ σεμνοπρεπέστατον ὕφος εἶπε: „Ὡς εὖ παρέστης, γενναιότατε Θήρων . . . . — Αἷμος ὀνομάζομαι, φίλε μου", ὑπέλαβεν ὁ Φυλλίδας ἀμέσως, „καὶ Θήρων ἐλέγετο ὁ πατήρ μου" — „Μάλιστα, ἔχεις δίκαιον", εἶπεν ὁ γέρων, „ἐσύγχησα τὰ ὀνόματα. Εἶσαι ὅμως ἀνδρεῖο παλληκάρι. Ὡς εὖ παρέστης λοιπόν, φίλτατε Αἷμε. Σὲ δεχόμεθα μετὰ χαρᾶς. Ἔλα, κάθισε κοντά μου καὶ φάγε καὶ πιὲ μαζῆ μας. Τὴν εἴςοδον Σου θὰ τὴν ἑορτάσωμεν δυνατά. Σὺ Λυγκεῦ, εὐθύς, ἀμέσως φέρε ἕνα ποτῆρι διὰ τὸν Αἷμόν μας."

„Ἀλλὰ πῶς; πίνετε λοιπὸν πάντοτε ἄκρατον οἶνον;"

„Ὄχι πάντοτε, ἀλλ' ὅταν τρώγωμεν μόνον· ἐλησμονήσαμεν ὅμως μὲ τὸν ἐρχομόν Σου ν' ἀνακατώσωμεν τὸ κρασί. Πήγαινε νὰ βάλῃς, Λυγκεῦ, κρύο νερὸ 'στὸ κρασί, ἀλλὰ μὴ πολύ. — Αὐτὸ λέγω κι' ἐγώ", εἶπεν ὁ Φυλλίδας, „διὰ νὰ μὴ χάσῃ κανεὶς ὅλην τὴν οὐσίαν τοῦ οἴνου. Ἀφῆστε ὅμως ἐγὼ νὰ Σᾶς ἑτοιμάσω μίαν φορὰν τὸ κρασί· ἔπειτα εἶμαι καὶ νεώτερος ὅλων Σας καὶ 'ξεύρω πολὺ καλὰ αὐτὴν τὴν δουλειά."

Ὁ ἀρχηγὸς εὐχαρίστως συγκατένευσεν εἰς τοῦτο, ὁ δὲ Φυλλίδας ἀνέμιξε τὸν οἶνον καὶ προςέφερε πρὸς πάντας τὰ κύπελλα μετ' ἐπιδεξιότητος καὶ χάριτος καὶ ἀστεϊσμῶν, οἵτινες κατηύφρανον τοὺς λῃστάς. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Λάμαχος διέταξεν, ὅπως προςκληθῇ εἰς τὴν κοινὴν πόσιν καὶ ὁ ἔξω φυλάττων πρὸ τοῦ πύργου σκοπός. Δὲν ἦτο δίκαιον ὁ κακόμοιρος, ἐνῷ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἦσαν τόσον εὔθυμοι, αὐτὸς νὰ μένῃ ἔξω· ἔπειτα ποτὲ δὲν ἐτολμήθη μέχρι τοῦδε ἐπίθεσις κατὰ τοῦ πύργου. „Κλείομεν μόνον τὴν θύραν, καὶ μποροῦν, ἂν θέλουν, ἑκατὸν ἄνθρωποι νὰ ἔλθουν."

„Ἔχεις δίκαιον", εἶπε καὶ ὁ Φυλλίδας, „τοιαύτην βραχώδη φωλεάν, πάντοθεν ἀπρόςβλητον, δὲν εἶδον ἀκόμη εἰς τὴν ζωήν μου."

Ὁ Ἀρκὰς ἔσπευσεν εἰς πρόςκλησιν τοῦ σκοποῦ, τὸν ὁποῖον, προθύμως ἐλθόντα, προςεπάθησε μετὰ τοῦ Φυλλίδα νὰ μεθύσῃ τόσον ὅσον καὶ τοὺς ἄλλους καὶ ὡς τάχιστα νὰ προφθάσῃ τοὺς ἄλλους εἰς τὴν καρηβαρίαν.

Τὰ γενναῖα τοῦ Ἄρεως τέκνα ἐξηκολούθησαν πίνοντα μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεώς των, δὲν παρῆλθε δὲ καὶ πολὺς χρόνος μέχρις οὗ ὁ πνευματώδης οἶνος ἐπισκοτίσῃ τὰς κεφαλάς των, ἐκτὸς ἐννοεῖται τοῦ Φυλλίδα καὶ τοῦ Ἀρκάδος, οἵτινες ἀπέσχον σκοπίμως καὶ λάθρα τῆς οἰνοποσίας. Μετ' οὐ πολὺ ἡ σκηνὴ ἔλαβε ἀκολαστοτέραν καὶ μανικωτέραν ὄψιν· οἱ μὲν κατέκειντο ἄφωνοι κατὰ γῆς καὶ ἐξηκολούθουν κτηνωδῶς τὴν πόσιν, ἐνῷ ἄλλοι ἔψαλλον, ἐκάγχαζον καὶ ἐθορύβουν· τὰς συχνὰς διενέξεις καὶ τοὺς διαπληκτισμοὺς διέλυεν ἡ εἰρηνικὴ καὶ ἠπία παρέμβασις τοῦ Λαμάχου, μόλις ὅμως καὶ τούτου ἀρθροῦντος τὰς λέξεις. Οὐδεὶς δ' ἐν τῇ ταραχῇ ἐκείνῃ παρετήρησε πῶς ὁ Φυλλίδας ἐν τῷ μεταξὺ ἔρριψε ἐντὸς τοῦ οἴνου καὶ ἀνέμιξεν ἐπιμελῶς μελανὴν τινα κόνιν. Ἄνευ οὐδεμιᾶς περὶ τοῦ πράγματος ἰδέας ἐπλήρωσαν πάντες μετ' ὀλίγον τὰ ποτήριά των ἐκ τοῦ μίγματος ἐκείνου, καὶ ὡςεὶ διὰ θαύματος μετὰ παρέλευσιν ὀλιγίστων λεπτῶν ἐκοίτοντο πάντες οἱ πόται, ὡς ἐν νεκροφανείᾳ, σχεδὸν ἀναίσθητοι.

Ὁ Ἀρκὰς ἔσπευσε μὲ ἓν νεῦμα τοῦ Φυλλίδα ἔξω τῆς θύρας τοῦ πύργου καὶ διὰ πυροσοῦ εἰδοποίησε τὸν Κτησίαν, ὅστις παρεφύλαττεν, ὡς γνωρίζομεν, παρὰ τὴν ἀτραπόν. Οὗτος δὲν ἤργησε νὰ ἔλθῃ μετὰ τῆς ὡπλισμένης ἀκολουθίας του. Οἱ προςελθόντες ἄνδρες ἐξέστησαν ἰδόντες τὴν ἐπονείδιστον τῶν λῃστῶν ἥτταν καὶ ἐβοήθησαν τὸν Φυλλίδαν, ὅστις εἶχεν ἤδη ἀρχίσει νὰ δένῃ τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖράς των.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασε καὶ ἡ ὥρα, διὰ νὰ ἐνθυμηθῶσι τὴν ἀτυχῆ Χαριτώ, ἥτις ἀπὸ πολλοῦ εἶχε κατακλιθῆ καὶ ἡσύχως ἐκοιμᾶτο· διότι τὸ ἄντρον, ἐν τῷ ὁποίῳ οἱ λῃσταὶ εἶχον παρακαθίσει εἰς τὴν τράπεζαν καὶ παρεδόθησαν εἰς τὴν μέθην ἀπεῖχε πολὺ τοῦ κοιτῶνος τῆς κόρης, καὶ οὐδεὶς θόρυβος ἐτάραττε τὸν ὕπνον της. Ἡ ἰδέα, ὅτι δὲν ἦτο μακρὰν τῆς ἀπαχθείσης ἐρωμένης του, δὲν εἶχεν ἀφήσει οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τὸν Φυλλίδαν, ὅστις μάλιστα ἠρύετο ἐκ ταύτης καὶ τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος, ὅπως διεξαγάγῃ τὸ τόλμημά του μετὰ τῆς δεούσης ἀταραξίας καὶ θάρρους, ἀλλὰ μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάγῃ πρὸς ἀναζήτησίν της. Τώρα λοιπὸν εὐθὺς διὰ τοῦ Ἀρκάδος προςεκάλεσε τὴν γραῖαν Χρυσηΐδα, καὶ δι' αὐτῆς καὶ τὴν Χαριτώ. Ὅταν ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἦλθεν εἰς τὸ ἄντρον καὶ εἶδε τοὺς λῃστὰς ὅλους κατακειμένους καὶ δεδεμένους ἠθέλησε νὰ ξεφωνήσῃ, διότι χαρὰ ἅμα καὶ ἔκπληξις καὶ φόβος ἔσφιγξαν τὴν καρδίαν της. Ἀλλ' οἱ νέοι τὴν ἐκράτησαν καὶ τὴν καθησύχασαν, ὁ δὲ Φυλλίδας τῇ εἶπε νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὴν Χαριτώ, ὅτι ὁ μνηστήρ της ἦτο παρὼν καὶ νὰ τὴν φέρῃ ἔξω εἰς τὴν ὕπαιθρον αὐλήν.

[*ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.*] (*ἕπεται τὸ τέλος.*)

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ.

Πολλὰ πάλιν θρυλοῦνται περὶ τῆς ἀξιοπεριέργου ταύτης αἱρέσεως τῶν χρόνων μας, ἥτις πατρίδα της ἔχει τὴν Ἀγγλίαν. Οἱ ὀπαδοὶ αὐτῆς μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ 'της, τοῦ στρατηγοῦ Booth, διατρίβουσιν ἤδη ἐν Σουηδίᾳ καὶ ἀγωνίζονται ν' ἀποκτήσωσι προςηλύτους ἐν Στοκχόλμῃ. Κατὰ τας ἀρχὰς τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους ὁ στρατηγὸς Booth εἶχεν ἐπανακάμψει ἐκ τῆς ἀνὰ τὴν Ἀμερικὴν περιοδείας του εἰς Λονδῖνον καὶ ἡ ἐπάνοδός του εἶχεν ἑορτασθῇ ἐπισήμως ἐν τῷ ἤδη ἀποτεφρωμένῳ θεάτρῳ τοῦ Exeter. Συνοδία ἐκ 4000 ἕως 5000 ἀνδρῶν ἀποτελουμένη ὑπεδέχθη τὸν στρατηγὸν ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ καὶ ὡδήγησεν αὐτὸν διὰ τῶν ἀγυιῶν τοῦ Λονδίνου ἐν μέσῳ ἀπείρου συρροῆς λαοῦ. Ἐν τῷ θεάτρῳ Exeter ἐψάλησαν ὕμνοι καὶ ὁ στρατηγός, ἐνθουσιωδῶς ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐπευφημούμενος, ἔδωκε λόγον περὶ τῶν ἐν Ἀμερικῇ πεπραγμένων· μεταξὺ ἄλλων δὲ διηγήθη ὅτι διέτρεξεν ἀπόστασιν 15000 μιλίων καὶ ὡμίλησεν ἐν 200 συναθροίσεσι λαοῦ.

Ὁ στρατὸς οὗτος τῆς ἀπολυτρώσεως εἶνε ἐν τῶν μᾶλλον ἀξιοσημειώτων γεννημότων τῆς ἀγγλικῆς αἱρεσιομανίας. Ἐν τῷ προγράμματί της πρῶτον ἄρθρον ἔχει τὴν εὐσέβειαν, ἀναγγέλλει δ' αὐτὴν διὰ τόσον θορύβου καὶ πατάγου, ζητοῦσα τοιουτοτρόπως νὰ σαγηνεύσῃ νέους πάντοτε ὀπαδούς. Ὁ στρατὸς ἱδρύθη ὑπὸ τοῦ Οὐίλλιαμ Booth, ἤδη στρατηγοῦ Booth, πρῴην δὲ ἱεροκήρυκος τῆς αἱρέσεως τῶν Μεθο-

διστῶν. Ἐν ἔτει 1865 ἐξεφώνησεν ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς συνοικίαις τῶν πενήτων τοῦ Λονδίνου λόγους τινὰς πρὸς ψυχικὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων τούτων, ὧν ἡ ἀφόρητος θέσις ἔτι μᾶλλον δεινοῦται διὰ τῆς καταχρήσεως οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν· ἵδρυσε τότε χριστιανικὸν σύλλογον τῆς ἀναζωογονήσεως, κατόπιν μετακληθέντα „χριστιανικὴ ἀποστολή", ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν ταῖς συνεδριάσεσι τῶν ἐπιτροπῶν αὐτοῦ ἐγίνοντο ζωηραὶ καὶ ἀτελεύτητοι συζητήσεις, ἀπεφάσισεν ὁ Βοὺθ νὰ εἰσαγάγῃ στρατιωτικὴν πειθαρχίαν. Μετέβαλε λοιπὸν τὸν σύλλογον εἰς στρατόν, οὗ ἀρχιστράτηγος εἶνε αὐτὸς οὗτος. Ὁ στρατὸς οὗτος ἐκ φανατικῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν προτίθεται νὰ παρακινήσῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ν' ἀνταποκριθῶσι πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ ἐν ἀγάπῃ καὶ ὁμονοίᾳ, ν' ἀπαλλάξῃ τοὺς δούλους τῆς ἁμαρτίας καὶ να μετατρέψῃ αὐτοὺς εἰς τέκνα Θεοῦ. Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ εἶνε στρατιωτικῶς διωργανωμένα καὶ φέρουσιν ὀνοματοθεσίαν στρατιωτικήν: ὑπάρχει στρατηγός, ὑπάρχει ἐπιτελεῖον, στρατόπεδον, στρατῶνες, σημαῖαι, στρατιῶται, πυροβολαρχίαι, βαρέα τηλεβόλα, βομβαρδισμοὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀσκήσεις. Τὸ σύνθημα εἶνε „αἷμα καὶ πῦρ", ἤτοι τὸ αἷμα τῆς ἀπολυτρώσεως καὶ τὸ πῦρ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐν τῷ ἀγῶνι κατὰ τοῦ Διαβόλου. Ἡ στρατιωτικὴ στολὴ ἀποτελεῖται ἐκ κυανοχρόου καὶ ἁπλουστάτου, ἐρυθρᾶ σειρήτια φέροντος, ἐπενδύτου, εἰς οὗ τὸ περιλαίμιον ἀμφοτέρωθεν εἶνε γεγραμμένον ἓν S (Salvation: σωτηρία)· ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην φέρουσιν οἱ πλεῖστοι καὶ ἓν ἐρυθροῦν γαριβαλδινὸν ὑποκάμισον. Καὶ ἡ ἐνδυμασία τῶν γυναικῶν εἶνε ἁπλουστάτη.

Ὁ στρατὸς ἔχει προςέτι καὶ σχολήν, ἧς οἱ Εὐέλπιδες ἐξέρχονται ὡς δόκιμοι ἀξιωματικοί· οἱ ἀξιωματικοὶ οὗτοι καὶ οἱ ταγματάρχαι ἡγοῦνται τῶν λιτανειῶν καὶ συναθροίσεων, ἔχουσι δὲ εἰς τὸ ἔργον βοηθοὺς καὶ τὰς γυναῖκας. Ἡ σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ ἀπολαύει μεγίστης ὑπολήψεως παρὰ τῷ στρατῷ καὶ μία τῶν θυγατέρων της προέστη τῶν εἰς Παρισίους καὶ ἀνὰ τὴν Ἑλβετίαν ἐκστρατειῶν. Οἱ ἀξιωματικοὶ ὀφείλουσιν ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος νὰ ὑποβάλλωσιν ἐκθέσεις εἰς τὸ ἐν Λονδίνῳ κεντρικὸν ἀρχηγεῖον, αἵτινες δημοσιεύονται διὰ τῆς ἐφημερίδος τοῦ στρατοῦ „τῆς *Πολεμικῆς κραυγῆς*"· ἐν ταῖς ἐκθέσεσι γίνεται λόγος περὶ τῶν πόλεων, τὰς ὁποίας „ἐκυρίευσαν" καὶ ων τοὺς κατοίκους ὑπέταξαν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ.

Ὁπουδήποτε καὶ ἂν εἰςέρχεται ὁ στρατὸς τῆς σωτηρίας, εἰςέρχεται μετὰ θορύβου καὶ πατάγου, ἀνωτέρου πάσης περιγραφῆς, διότι ὅσῳ μείζων θόρυβος, τόσῳ βεβαιοτέρα καὶ ἡ ἐπιτυχία· ἡ σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ εἶπέ ποτε ὅτι ὁ θόρυβος οὗτος εἶνε ἀπαραίτητος δια τὸ σωτήριον τοῦτο ἔργον, ἀφ' οὗ ἄλλαι ἤττον εὐγενεῖς ἐπιχειρήσεις ἐπιτυγχάνουσιν διὰ τῆς *ῥεκλάμας*. Αἱ εἰδοποιήσεις καὶ αἱ σημαῖαι εἶνε αἱματόχροοι, ἡ μουσικὴ εἶνε θορυβώδης καὶ οἱ χριστιανικοὶ ὕμνοι, προςομοιάζοντες μᾶλλον πρὸς ᾄσματα τοῦ δρόμου, ψάλλονται εἰς μελῳδίας ἐκ μελοδραματίων καὶ Cafés chantants. Οἱ τῶν πομπῶν ἡγούμενοι ταγματάρχαι μορφάζουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς φρενοβλαβεῖς. Ταῦτα πάντα προκαλοῦσι τὴν χλεύην τῶν ἀγυιοπαίδων τοῦ Λονδίνου, οἵτινες ῥίπτουσι πολλάκις κατὰ τῶν ἁγίων ἀκαθαρσίας καὶ σάπια λεμόνια, ἐπιτίθενται δὲ καὶ διὰ τῶν χειρῶν κατὰ τῶν προςηλύτων καὶ δέρουσιν αὐτοὺς ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ· ἐσχηματίσθη μάλιστα καὶ ἰδιαίτερος στρατός, ὁ λεγόμενος „στρατὸς τῶν σκελετῶν", ὅςτις ἐπὶ τῶν σημαιῶν του φέρει σκελετοὺς ἐζωγραφημένους καὶ ὡς μουσικὰ ὄργανα ἔχει τύμπανα καὶ τεθλασμένα σιδηρᾶ σκεύη, δι' ὧν ἐμποιεῖ ἀνήκουστον θόρυβον ὁσάκις παρέρχεται ἡ πομπὴ τῶν ὀπαδῶν τῆς λυτρώσεως.

Ὅλως ἀνεξήγητον ἤθελε φανῇ πῶς ὁ στρατὸς οὗτος,

Η ΧΙΩΝ ΕΝ ΤΗ ΒΟΡΕΙΩ ΑΜΕΡΙΚΗ.

ὁςτις οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ γελοιογραφία τοῦ θρησκευτικοῦ βίου, ἐπετέλεσε τοσαύτας προόδους, ἐὰν δὲν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν αὐτῷ κρύπτεται καὶ ἀγαθός τις πυρήν, ἄξιος προςοχῆς καὶ μελέτης. Ὁ πόλεμος κατὰ τοῦ οἰνοπνεύματος καὶ τῆς κακίας εἶνε ὁ ἀγαθὸς οὗτος πυρὴν καὶ ὁ πόλεμος οὗτος γίνεται ἐν ταῖς ἀθλιεστέραις συνοικίαις τῶν μεγάλων πόλεων ἐν μέσῳ πληθυσμοῦ, ὅςτις οὐδέποτε εἶδεν ἀκτῖνα πνευματικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ φωτός.

Ὁ βίος, εἰς ὃν πολλαὶ ἑκατοστύες χιλιάδων μετάγονται, εἶνε ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος πρὸς τὸν πρότερον βίον ἐν τῇ ἰλύϊ τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς κακίας, ἡ ἐνδυμασία εἶνε ἀπέριττος καὶ πενιχρά, αὐστηρότατα ἀπαγορεύεται τὸ καπνίζειν καὶ τὸ πίνειν οἰνοπνευματώδη ποτά, ὁμοίως καὶ τὸ χαρτοπαικτεῖν, τὸ ψεύδεσθαι καὶ βλασφημεῖν, πᾶσα ἀπάτη ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς συναλλαγαῖς, πᾶσα ἐπίψογος πρᾶξις καὶ πᾶσα ῥυπαρὰ σπέψις. Ταῦτα πάντα εἶνε ἱκανὰ νὰ ἐξηγήσωσιν ἡμῖν τὴν μεγάλην ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος αὔξησιν τοῦ στρατοῦ τῆς ἀπολυτρώσεως. Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐτησίαν ἔκθεσιν ἀριθμεῖ 1786 σωματεῖα μετὰ 4192 ἀξιωματικῶν. Κατὰ τὴν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ 1886 ἐγένοντο 25,496 συναθροίσεις, καθ' ὅλον δὲ τὸ ἔτος 1,435,980. Αἱ εἰςπράξεις ἀνῆλθον εἰς τὸ ποσὸν τῶν 73,430 λιρῶν στερλινῶν. Νέας πάντοτε χώρας προςπαθεῖ νὰ ἑλκύσῃ εἰς τὰ δίκτυά της ἡ αἵρεσις αὕτη· ὁ στρατηγὸς Βοὺθ ἔκαμεν ἐν Ἀμερικῇ πέρυσιν μεγάλας κατακτήσεις, ἀλλ' ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ Γερμανίᾳ προςέκρουσαν οἱ σωτῆρες κατ' ἀνυπερβλήτων ἐμποδίων.

1. ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΝΤΑΖΙΔΗΣ. Ἐξ ἀθηναϊκῆς φωτογραφίας (ἐν σελ. 353).

2. Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ. Εἰκὼν ὑπὸ Ῥόζενταλ (ἐν σελ. 357). Διὰ τῆς εἰκόνος ταύτης ὁ Καλλιτέχνης παριστάνει στιγμὴν σπαρακτικωτάτην. Νεαρὰ κόρη, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας της καὶ κεκοσμημένη δι' ὅλων τῶν χαρίτων, παλαίει κατὰ τοῦ θανάτου. Ἐν τῇ ὑστάτῃ ἀγωνίᾳ της παραληρεῖ καὶ προςπαθεῖ νὰ ἐγερθῇ τῆς κλίνης μὲ ὅλας τὰς ἐκλειπούσας δυνάμεις τῆς. Ἡ ἀθλία μήτηρ παρεκεῖ πίπτει γονυκλινὴς καὶ παραδίδεται ἀπὸ τοῦδε εἰς θρήνους διὰ τὸ ἀποθνῆσκον προςφιλὲς τέκνον της.

3. ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ. Εἰκὼν ὑπὸ Α. Ἄχενβαχ (ἐν σελ. 361). Ὁ ἐν Δυσσελδόρφῃ περιώνυμος ζωγράφος Ἀνδρέας Ἄχενβαχ ἀπέκτησε φήμην μεγάλην διὰ τῶν μεγάλων του εἰκόνων, ἐν αἷς παριστάνονται φυσικαὶ καλλοναί, τοποθεσίαι, δάσῃ, θάλασσαι καὶ ὄρη. Ἐν τῇ σήμερον δημοσιευομένῃ εἰκόνι, δι' ἣν περιττὴ ἄλλως εἶνε πᾶσα ἐπεξηγηματικὴ σημείωσις, παρουσιάζει ἡμῖν ἀτμόπλουν ἐν κινδύνῳ εὑρισκόμενον καὶ ἀγωνιζόμενον νὰ σωθῇ ἀπὸ τῶν ὀγρίων κυμάτων τῆς μαινομένης θαλάσσης.

4. Η ΧΙΩΝ ΕΝ ΤΗ ΒΟΡΕΙΩ ΑΜΕΡΙΚΗ (ἐν σελ. 364). Κατέπεσαν πλέον καὶ τὰ τελευταῖα φύλλα τῶν δένδρων, ἀπὸ ἑβδομάδων δὲ ἤδη αἱ ἡμέραι εἶνε εὔδιαι καὶ ὁ οὐρανὸς ἀπηλλαγμένος νεφῶν. Ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶνε διαυγὴς καὶ ξηρά, ἀλλὰ περίεργός τις καὶ μελαγχολικὴ γαλήνη ἐξαπλοῦται ἐπὶ τῶν ἀπεράντων πεδίων τῆς χώρας ταύτης, οὐδὲν δ' ἀναγγέλλει τὴν λῆξιν τῆς θερμῆς τοῦ ἔτους ὥρας καὶ τὴν ἄφιξιν τοῦ φοβερωτέρου ἐχθροῦ τῶν Ἰνδῶν, τοῦ χειμῶνος. Μίαν ἡμέραν ὅμως, πρὶν ἀνατείλῃ ὡς συνήθως ὁ ἥλιος, καλύπτεται ὁ ὁρίζων ὑπὸ πυκνῶν καὶ ἀδιαφανῶν ἀτμῶν, οἱ ὁποῖοι βραδέως καὶ κατ' ὀλίγον ἐξαπλοῦνται ἐπὶ τοῦ στερεώματος. Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἀραιὰ καὶ λευκὴ νεφέλη κατέρχεται μέχρι τῶν λόφων, καλύπτει τὰς κορυφὰς αὐτῶν καὶ ἐκεῖθεν ἀρχίζει νὰ ἐκτείνεται καὶ ἐπὶ τῶν πλησίον κοιλάδων. Πάντοῦ ἐπικρατεῖ ἠρεμία καὶ γαλήνη — ἡ φύσις ἑτοιμάζεται ν' ἀποθάνῃ. Ἐλαφρά, ἐλαφρὰ πίπτει καὶ καμμία νιφὰς χιόνος, μόλις ὁρατὴ εἰς τὸν ξένον, ἀλλ' οἱ ἐντόπιοι γνωρίζουσιν ὅλην τὴν φοβερὰν σημασίαν τῆς ἀκάκου ταύτης νιφάδος Ἅμα ἴδωσι τὸ σημεῖον τοῦτο, εὐθὺς σπεύδουσι νὰ εὕρωσιν ἀσφαλὲς καταφύγιον κατὰ τοῦ ἐπερχομένου „Blizzard", ὅπως ὀνομάζουσι τὴν χιονώδη θύελλαν, καὶ νὰ σωθῶσιν ἀπὸ βεβαίου θανάτου.

Βαθμηδὸν αἱ νιφάδες γίνονται πυκνότεραι, ἡ ῥοπὴ αὐτῶν γίνεται λοξοτέρα καὶ ὅταν ὁ ἄνεμος καταντήσῃ θυελλώδης, αἱ νιφάδες ἵπτανται μετὰ τόσης δυνάμεως, ὥςτε πίπτουσαι ἐπὶ τοῦ προςώπου προξενοῦσι τὸ ἴδιον αἴσθημα, ὅπερ καὶ λεπταί, αἰχμηραὶ βελόναι. Ἀδύνατον νὰ κρατήσῃ τις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοικτοὺς καὶ χάνει τὰς αἰσθήσεις του εἰς τόσον βαθμόν, ὥςτε νὰ μὴ γνωρίζῃ πλέον ποῦ εὑρίσκεται. Πολλάκις ἄνθρωποι ἐξελθόντες μόνον τῆς οἰκίας των καὶ θελήσαντες νὰ ὑπάγωσι μέχρι τοῦ σταύλου ἔχασαν τὸν δρόμον των, παρεπλανήθησαν πεντήκοντα ἕως ἑκατὸν βήματα μακράν τῆς ἑστίας των καὶ ἐνταῦθα ἀπέθανον ἐκ τοῦ ψύχους.

Ὁ μέγιστος κίνδυνος δὲν ἔγκειται τόσον εἰς τὸ ψῦχος, ὅσον εἰς τὴν ὀξύτητα τοῦ ἀνέμου, ὅςτις νομίζεις ὅτι σχίζει τὰς σάρκας σου καὶ ἀφαιρεῖ ἀπὸ τοῦ σώματός σου πᾶσαν ἰκμάδα θερμότητος.

Ἐν στιγμῇ χάνεις τὰς αἰσθήσεις καὶ παραδίδεσαι ἄπνους εἰς τὸ φοβερὸν στοιχεῖον, ὅπερ ἐντὸς ὀλίγου σὲ ἀποπαγόνει. Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος πρὸ πάντων ὑπῆρξε δριμύτατος ὁ χειμὼν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ· πᾶσα συγκοινωνία διεκόπη καὶ ὁ σιδηρόδρομος ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας δὲν ἠδυνήθη νὰ λειτουργήσῃ. Ἔπειτα ὅμως ἡ ἑταιρία ἀπεφάσισε δαπάνῃ 2 ἑκατομμυρίων περίπου δραχμῶν ν' ἀνοίξῃ τὸν δρόμον καὶ ἰδοὺ ἐν τῇ εἰκόνι μας βλέπομεν τὴν ἔναρξιν τῶν χιονοκαθαριστικῶν τούτων ἐργασιῶν. Ὁλόκληρος ἁμαξοστοιχία ἀποτελουμένη ἐξ 7 ἀτμαμαξῶν, μὲ ἔμβολον δυνατὸν εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ὁρμᾷ δι' ὅλης τῆς δυνάμεως κατὰ τοῦ φράττοντος τὴν ὁδὸν χιονώδους τείχους καὶ ἐν τούτοις τοῦτο τόσην παρέχει ἀντίστασιν, ὥςτε μάτην ἀποβαίνουσι πάντες οἱ κόποι τῶν μηχανῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων. Αἱ ἐργασίαι αὗται διήρκεσαν ἐπὶ ὁλοκλήρους ἑβδομάδας, ἀφ' οὗ αἱ διάφοροι σιδηροδρομικαὶ ἑταιρίαι σπουδαιοτάτας ὑπέστησαν ἀπωλείας.

Κατὰ τὴν ἐσχάτως ἐν τῷ κεντρικῷ ταχυδρομείῳ τοῦ Βερολίνου συνταχθεῖσαν ἔκθεσιν περὶ τῆς ταχυδρομικῆς καὶ τηλεγραφικῆς κινήσεως καθ' ἅπασαν τὴν Γερμανίαν κατὰ τὸ ἔτος 1886 ὑπάρχουσιν ἐν τῷ γερμανικῷ κράτει 16,589 ταχυδρομεῖα, 12,065 καταστήματα, ἔχοντα ἐπισήμως τὴν ἄδειαν τῆς πωλήσεως γραμματοσήμων καὶ 61,144 γραμματοκιβώτια. Τὸ προσωπικὸν ἀποτελεῖται ἐκ 30,956 ταχυδρομικῶν καὶ τηλεγραφικῶν ὑπαλλήλων, 49,194 βοηθῶν, 1040 ὑποδιευθυντῶν καὶ 4294 ταχυδρόμων, ἤτοι ἐν συνόλῳ ἐξ 85,458 ἀτόμων. Αἱ παντοειδεῖς ἀποστολαί, αἱ εἰς τὸ γερμανικὸν κράτος ἐλθοῦσαι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, εὑρέθησαν 1,844,423,489 τὸν ἀριθμόν, αἱ δὲ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διευθυνθεῖσαι ὑπολογίζονται εἰς 1,710,536,017. Ἐπιστολαί, δελτάρια, ἔντυπα γράμματα καὶ δείγματα ἐμπορευμάτων ἔφθασαν περὶ τὸ 1,075,230,000, ἀπεστάλησαν δὲ 1,091,069,660, ὥστε πρὸς ἕνα ἕκαστον κάτοικον τῆς Γερμανίας ἀντιστοιχοῦσι 27 περίπου εἰςελθοῦσαι καὶ ἄλλαι τόσαι ἐξελθοῦσαι ταχυδρομικαὶ ἀποστολαί. Ἀριθμοὶ ἐφημερίδων εἰςῆλθον εἰς γερμανικὸν ἔδαφος περὶ τὰ 415,823,273, ἐστάλησαν δὲ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἄνω τῶν 432,500,000. Ἐν Γερμανίᾳ ἐπληρώθησαν τὰ χρήματα 55,707,951 ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀνερχόμενα ἐν συνόλῳ εἰς τὸ ποσὸν τῶν 3,292,022,764 μάρκων, ἐμετρήθησαν δ' ἐν τοῖς γερμανικοῖς ταχυδρομείοις ὑπὸ τῶν ἐντεῦθεν ἀποσταλέων τὰ χρήματα 55,344,565 ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, συμποσούμενα εἰς 3,269,218,518 μάρκ.

Τὸ μῆκος τῶν τηλεγραφικῶν γραμμῶν (ἐξαιρουμένων τῶν ἐν ταῖς πόλεσι τηλεφωνικῶν συρμάτων) ἦτο κατὰ τὸ ἔτος 1886 ἴσον πρὸς 69,300 χιλιόμετρα, τὸ μῆκος δὲ ὅλων τῶν συρμάτων ὑπερέβαινε τὴν ἀπόστασιν τῶν 220,500 χιλιομέτρων. Τὰ τηλεγραφεῖα τῆς Γερμανίας εἶνε οὐχὶ ὀλιγώτερα τῶν 8841 τὸν ἀριθμόν. Ἐν συνόλῳ ἔφθασαν πέρυσιν 15,055,322 τηλεγραφήματα, παρεδόθησαν δὲ 14,817,661. Ἀντ' αὐτῶν εἰςεπράχθησαν 177,856,001 μάρκα, ἐδαπανήθησαν δὲ 150,440,181 μάρκα, ὅθεν προκύπτει περίσσευμα 27,415,820 μάρκ. Ἐκ τῶν καθ' ὅλην τὴν Γερμανίαν ὑπαρχόντων 40 κεντρικῶν ταχυδρομικῶν διαμερισμάτων τὸ διαμέρισμα τοῦ Βερολίνου κατέχει τὴν πρώτην θέσιν ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῶν εἰςελθόντων (159,578,355) καὶ ἐξελθόντων (268,582,529) ταχυδρομικῶν ἐντειμένων. Τὴν δευτέραν, ἀμέσως μετὰ τὸ Βερολῖνον, κατέχει θέσιν ἡ Λειψία, ἀφ' ἧς πέρυσιν ἀπεστάλησαν μὲν 105,492,169 ταχυδρομικαὶ ἀποστολαί, ἔφθασαν δὲ εἰς τὰ τείχη της 97,489,716. Ὡς πρὸς τὰ τηλεγραφήματα πρῶτον ἔρχεται πάλιν τὸ Βερολῖνον, δεύτερον τὸ Ἀμβοῦργον, τὴν τρίτην κατέχει θέσιν τὸ Φρανκοφόρτιον καὶ τὴν τετάρτην ἡ Λειψία. Τὰ πλεῖστα ἔσοδα ἐκ ταχυδρομικῶν καὶ τηλεγραφικῶν τελῶν εἰςεπράχθησαν ἐν Βερολίνῳ, ἤτοι περὶ τὰ 22,011,800 μάρκα, ἔπειτα ἔρχεται ἡ Λειψία, ἐν ᾗ εἰςεπράχθησαν 11,390,824 μάρκα καὶ τρίτον τὸ Ἀμβοῦργον μὲ εἰςπράξεις 10,182,142 μάρκων.

Περίεργος εἶνε ὁ τρόπος καθ' ὃν ἀμείβονται οἱ ἰατροὶ ἐν τῇ μεγαλειτέρᾳ τῶν Βαλεαρίδων νήσων, ἐν Μαϊόρκᾳ. Κατὰ τὰς καθημερινὰς ἐπισκέψεις των οὐδὲν ἐκ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας προέρχεται, ἵνα τοὺς ὑποδεχθῇ ἢ νὰ συνοδεύσῃ αὐτοὺς ἀπερχομένους, ἀντὶ τούτου ὅμως εἰςάγονται ὑφ' ἑνὸς ὑπηρέτου εἰς ἓν δωμάτιον, ὅπου εὑρίσκουσιν ἀναψυκτικὰ ποτά, ἢ γλυκίσματα καὶ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἓν φράγκιον, τὸ ὁποῖον καθ' ἑκάστην εἶνε ὡρισμένον ν' ἀμείψῃ αὐτοὺς διὰ τὸν κόπον τῆς ἐπισκέψεως. Ὅταν ὅμως δὲν ὑπάρχῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ φράγκον, ὁ ἰατρὸς ἐννοεῖ ἀμέσως ὅτι μέλος τι τῆς οἰκογενείας ἀσθενεῖ καὶ ἔχει ἀνάγκην αὐτοῦ. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς δὲ ταύτης παύει τοῦ νὰ πληρόνεται καὶ μέχρι τέλους τῆς ἀσθενείας ὀφείλει νὰ κάμνῃ τὰς ἐπισκέψεις του δωρεάν.

Ἡ βασίλισσα Λουΐζα, ἡ πολυπαθὴς ἐκείνη καὶ χαριτόβρυτος μήτηρ τοῦ πολιοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, ἦτο καὶ ἡ βασίλισσα τῶν συγχρόνων της γερμανίδων μητέρων, λατρεύεται δὲ ἡ μνήμη της ὑπὸ παντὸς Γερμανοῦ καὶ μάλιστα τοῦ γυναικείου φύλου. Περὶ αὐτῆς ἀναγράφουσιν αἱ γερμανικαὶ ἐφημερίδες καὶ τὸ ἑξῆς σὺν πολλοῖς ἄλλοις ἀνέκδοτον. Εἶχε μάθει ποτέ, ὅτι τὰ τέκνα της, τὰ ὁποῖα ὑπερηγάπων τὰ ὀπωρικά, ἔτρωγον αὐτὰ πάρα πολὺ βιαστικά, καὶ συχνότατα ἦσαν διὰ τοῦτο ἀδιάθετα ἐξ ἐνοχλήσεων τοῦ στομάχου. Ἡ φιλόστοργος καὶ εὐφυὴς μήτηρ, ἀντὶ νὰ καταδικάσῃ τοὺς υἱούς της εἰς ἐντελῆ ἀποχὴν τῆς λαιμάργου ἐκείνης ἀπολαύσεως, ὡς ἐπιμόνως συνέστησαν οἱ ἰατροὶ τῆς αὐλῆς, ἐπενόησε νοστιμώτατον τέχνασμα, ὅπερ πράγματι διεφύλαξε τοὺς μέλλοντας βασιλεῖς τῆς Γερμανίας ἀπὸ τῶν κινδύνων τῆς παιδικῆς ἀδηφαγίας. Ἕκαστον μῆλον ἢ ροδάκινον ἢ ἀπίδιον, τὸ ὁποῖον ἐδίδετο εἰς τοὺς πρίγκιπας, ἐτύλισσε προηγουμένως εἰς τριάκοντα, τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, χάρτινα περιβλήματα, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε καθ' ἓν νὰ ἐκτυλίξωσιν οἱ μικροὶ διὰ νὰ εὕρωσιν ἐπὶ τέλους τὸν καρπόν. Ἡ ἐπίπονος αὕτη ἐργασία παρεῖχε τὰ ἀπαιτούμενα μακρὰ διαλείμματα πρὸς ἐπαρκῆ μάσσησιν τῶν ὀπωρικῶν. Τοῦτο διηγεῖται συχνότατα ὁ νῦν Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας καὶ προςθέτει ἀστεϊζόμενος: „Ὅλο δυςκολίας εἶχον ἀπ' τὰ μικράτα μου· καὶ δι' ἓν μόνον κοκκινομάγουλον μῆλον ἔπρεπε νὰ ἐργασθῶ πολλὴν ὥραν, διὰ νὰ τὸ φάγω".

Ἐν Παρισίοις συνέβη κωμικώτατον βαλαντιοτομίας ἐπεισόδιον. Πλησίον τοῦ Ὠδείου Ἄγγλος τις, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα περιηγούμενος τὰ ἀξιοθέατα τῆς μεγαλοπόλεως ἐκείνης οἰκοδομήματα, ἀπετάθη καθ' ὁδὸν πρὸς κόσμιον Γάλλον, ἐρωτῶν αὐτὸν πόθεν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Πάνθεον. Ὁ ἐρωτηθεὶς ἐφάνη πρόθυμος αὐτὸς νὰ τὸν ὁδηγήσῃ, τοῦθ' ὅπερ ὁ Ἄγγλος μετ' εὐχαριστιῶν ἀπεδέχθη. Μετέβησαν λοιπὸν ἀμφότεροι εἰς τὸ Πάνθεον καὶ ἐκεῖ παρέμειναν ὁμοῦ ἐπὶ μακρὸν θεώμενοι καὶ σχολιάζοντες πᾶν τὸ ἀξιοπαρατήρητον. Ὁ Ἄγγλος ἐφαίνετο καθυποχρεωμένος, μετὰ γαλλικῆς δὲ ἁβροφροσύνης ὁ ἄλλος ἀπήντα εἰς τὰς ἐπανειλημμένας ἐκφράσεις τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ξένου, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τέλους παρεκάλεσε τὸν εὐγενῆ ξεναγόν του νὰ συμπίωσι ἀναψυκτικόν τι ἐν τῷ πλησιεστέρῳ καφενείῳ. Μετ' ὀλίγον ἐκάθηντο ἀμφότεροι περὶ τὴν αὐτὴν τράπεζαν μεγάλου ζυθοπωλείου, ἀλλ' αἴφνης ὁ Γάλλος, προφασισθεὶς ὅτι εἶχεν ἐπείγουσαν κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην συνάντησιν, ἀπεσύρθη, ἀφοῦ φιλοφρόνως ἀπεχαιρέτισε τὸν περιηγητήν. Καὶ οὗτος ὅμως ἀμέσως ἐσηκώθη διὰ ν' ἀναχωρήσῃ καὶ προςεκάλεσε τὸν ὑπηρέτην διὰ νὰ πληρώσῃ τὰ δύο ποτά. Ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς του, ὅταν εἶδεν, ὅτι δὲν εἶχε πλέον τὸ βαλάντιόν του. Ἔτρεξε λοιπὸν ἀμέσως εἰς τὸν δρόμον, διὰ νὰ καταδιώξῃ τὸν ὁδηγόν του, τὸν ὁποῖον ὑπώπτευσε καὶ τὸν ὁποῖον μετ' οὐ πολὺ ἐπρόφθασε. Ἐπικαλεσθεὶς δὲ τὴν βοήθειαν τῶν παριςταμένων ἀστυνόμων, οἵτινες ἀμέσως συνέλαβον τὸν ὑποδεικνυόμενον, ἀπῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἐκεῖ ἐγνώσθη, ὅτι καὶ ὁ Γάλλος ἔχασε τὸ βαλάντιόν του, τὸ ὁποῖον εὑρέθη ἐπὶ τοῦ Ἄγγλου. Ὥςτε οἱ δύο ἀλλόφυλοι φιλοτέχναι ἔκλεψαν ἀλλήλους.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἐν Λονδίνῳ ταραχὰς τῶν ἀέργων, ὅτε μέγα μέρος τῆς πολυανθρωποτέρας ἐκείνης τοῦ κόσμου πόλεως ἦν αὐτὸ τοῦτο ἀνάστατον, παρευρέθη καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς παρισινῆς Ἀστυνομίας Andrieux, ἐπίτηδες ἐλθὼν εἰς τὴν ἀγγλικὴν πρωτεύουσαν, διὰ νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον πῶς ἡ πεφημισμένη ἀστυνομία τοῦ τόπου θὰ διαλύσῃ τὴν πρὸ πολλῶν ἑβδομάδων προαγγελθεῖσαν καὶ διοργανωθεῖσαν διαδήλωσιν σταστιωτῶν. Κατῴκησε δ' ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ τῆς „Μητροπόλεως" καὶ κατὰ τὴν ὥραν τῆς παρελάσεως τοῦ πλήθους κατῆλθεν εἰς τὸν δρόμον, ὅπου παρίσταντο καὶ πλεῖστοι φιλοθεάμονες ἀστοὶ ὡς καὶ ξένοι. Ἀντὶ παντὸς ἄλλου διδάγματος ὁ κύριος Andrieux ἔλαβε δυνατώτατον ῥάπισμα παρ' ἑνὸς ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου καὶ παρ' ἄλλου βρετανικὸν γρόνδον ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ πίλου του, ἐκληφθεὶς καὶ αὐτὸς ὡς στασιώτης. Ὅταν ἐδοκίμασε νὰ διαμαρτυρηθῇ ἐκ τοῦ προχείρου διὰ τὴν παραγνώρισιν ἐνώπιον προςδραμόντος ἀξιωματικοῦ τῆς ἀστυνομίας, ἤτον ἤδη ὑπὸ τοὺς λακτίζοντας πόδας τρίτου χωροφύλακος, ὥςτις εὑρεστήθη νὰ μὴν τὸν ἀφήσῃ ἐκεῖ ὅλως ἄπνουν.

Ἐξετάζεται φοιτητὴς τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς εἰς τὴν Ἀστρονομίαν. Καθηγητής: „Καὶ πότε κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς Σας θὰ ἐμφανισθῇ πάλιν ὁ κομήτης οὗτος;" — Φοιτητής: „Μετὰ 63 ἔτη." — Καθηγητής: „Καὶ πῶς συμπεραίνετε τοῦτο;" — Φοιτητής: „Ἔχω ἔτη μίαν προαίσθησιν, κύριε Καθηγητά."

Ἡ Ρωμαϊκὴ Academie de Lincei προεκήρυξε δύο ἐπιστημονικὰ διαγωνίσματα, τὸ ἓν ἐπὶ ἀμοιβῇ 3,000 φράγκ. καὶ προθεσμίᾳ μέχρι τῆς 30. Ἀπριλίου 1888 „περὶ βιβλιογραφίας καὶ κριτικῆς ἐκτιμήσεως πασῶν τῶν ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τὸν ἑνδέκατον καὶ δωδέκατον αἰῶνα δημοσιευθεισῶν λατινικῶν ποιήσεων" τὸ ἕτερον μὲ γέρας 4,000 φράγκ. καὶ προθεσμίαν μέχρι τῆς 31. Δεκεμβρίου 1889 „περὶ τῆς χρονογραφικῆς ἱστορίας τῆς Ἰταλίας ἀπὸ τῆς 16. μέχρι τῆς 18. ἑκατονταετηρίδος".

Ἡ σαξονικὴ κυβέρνησις ἀνέγραψεν ἐφέτος 62½ χιλ. δραχμῶν (= 50 χιλ. μαρκ.) πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐν μικραῖς τοῦ κράτους πόλεσιν ἢ χωρίοις ἐγκατεστημένων ἰατρῶν, τῶν ὁποίων οἱ πλεῖστοι συνάδελφοι προτιμῶσι τὰς μεγαλοπόλεις, ἀποφεύγουσι δὲ τὰς οὐχὶ τόσον προςοδοφόρους ἐπαρχιακὰς θέσεις. Ἡ ἐπιχορήγησις αὕτη ἐπροίκισε πολλὰ χωρία δι' εὐσυνειδήτων καὶ καλλίστων ἀσκληπιαδῶν, οἵτινες ἐφθόνουν πρότερον τὸν πλοῦτον τῶν ἐν ταῖς ἐξοχαῖς κτηνιάτρων, διότι ὁ χωρικός, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Σαξονίᾳ, προκρίνει τῆς ἰδίας του ὑγιείας τὴν εὐεξίαν τῶν κτηνῶν, μεθ' ὧν συνεργαζόμενος πορίζεται τὰ τοῦ βίου.

Ὁ ἐξοστρακισμὸς τῶν ξένων λέξεων ἐκ τῆς γερμανικῆς γλώσσης ἐπιδιώκεται πανταχοῦ καὶ πάντοτε. Οὕτω παρετηρήθη, ὅτι ἐν τῷ ἐφετινῷ βασιλικῷ λόγῳ, ὅςτις ἐξεφωνήθη κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς σαξονικῆς βουλῆς, μεταξὺ 816 λέξεων οὐδεμία ξένη ἐξεστομίσθη λέξις. Τὸ κατόρθωμα τοῦτο ἐξαίρεται ὑπὸ τῶν σοβαρωτέρων τοῦ τύπου ὀργάνων, δύναται δὲ πᾶς τις νὰ λάβῃ ἔννοιαν αὐτοῦ παραβάλλων τὸν σαξονικὸν λόγον πρὸς ὁμοίους τῶν ἄλλων τῆς Γερμανίας βουλῶν.

Σπουδαῖον ἐπιστημονικὸν ἔργον δημοσιευθήσεται κατὰ τὸ προςεχὲς ἔτος ἐν Γερμανίᾳ δαπάναις πάντων ὁμοῦ τῶν γερμανικῶν κρατῶν, τῶν ὁποίων αἱ κυβερνήσεις ἐψήφισαν ἐπιχορηγήσεις πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον πόρους. Πρόκειται δηλ. νὰ καταρτισθῇ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν δύο διακεκριμένων ἐπιστημόνων, τοῦ ἐκ Καρλσρούης Ἀρχιτέκτονος Honfell, ἀναλαβόντος τὸ τεχνολογικὸν τοῦ βιβλίου μέρος, καὶ τοῦ ἐν Φραϊβούργῳ Καθηγητοῦ Neumann, ἐπεξεργασθέντος τὸ γεωγνωστικόν, λεπτομερὴς „Ὑδρογραφικὴ περιγραφὴ τοῦ Ρήνου" κατὰ τὰς μεσημβρινωτέρας μάλιστα διακλαδώσεις τοῦ ρεύματος. Ἡ ἐπιχείρησις θεωρεῖται σκοπιμωτάτη, ὡς μέλλουσα νὰ προαγάγῃ τὴν γεωργικὴν καὶ γεωπονικὴν τῆς χώρας ἐπίδοσιν, μάλιστα δὲ νὰ διευκολύνῃ τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας κατὰ τὰ ἐπιφοβώτερα τῆς Γερμανίας σύνορα.

Ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ ὁ Desjardins ἀνέγνω κατ' αὐτὰς λίαν ἐνδιαφέρουσαν πραγματείαν περὶ τοῦ συρίγματος ἐν τοῖς θεάτροις. Εἶνε τῆς γαλλικῆς χάριτος καὶ εὐφυΐας χαρακτηριστικόν, οἱ σοβαρώτεροι ἀντιπρόςωποι τῆς ἐπιστήμης τοῦ ἔθνους ἐκείνου νὰ πραγματεύωνται τοιαῦτα θέματα, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ Γερμανοὶ ὁμολογοῦσιν, ὅτι πρῶτοι οἱ Γάλλοι ἀνεῦρον καὶ ἐξετίμησαν ἐπιστημονικῶς τὴν ἀξίαν τοῦ ἀνεκδότου ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ ζήτημα εἶνε κυρίως τεχνοκριτικόν, αἱ συχναὶ δὲ ἱστορικαὶ μαρτυρίαι προςάγονται χάριν βεβαιώσεως καλολογικῶν θεωρημάτων. Οὕτω ὁ Desjardins ἀποφαίνεται εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὅτι ἡ φιλοκαλία, ἡ καλαισθησία, καὶ ὅπως ἄλλως δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἡ φιλοτεχνικὴ τοῦ ἀτόμου ἢ ὁλοκλήρου ἔθνους μόρφωσις, πρέπει νὰ μετρῆται, προκειμένου περὶ τῆς σκηνῆς ἐν γένει, κατὰ τὸ ποσὸν τοῦ θορύβου, τὸν ὁποῖον κάμνει ὡς θεατὴς καὶ ἀκροατὴς πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἐπιδοκιμασίας ἢ τῆς ἀποδοκιμασίας του. Ὡς ἐκ τούτου οὐδέποτε, λέγει, ἐν Γαλλίᾳ κατωρθώθη νὰ καταργηθῇ ἢ νὰ περιορισθῇ πως ἡ ἕξις τοῦ δημοσίου, ὅπως ἐκφράζῃ τὴν γνώμην του καθὼς θέλει περί τε τοῦ δραματικοῦ ἔργου καὶ τῆς παραστάσεως αὐτοῦ, χωρὶς νὰ δεσμεύηται ἐκ τῆς προκαταλήψεως περὶ τοῦ μεγαλείου ἢ τῆς ἀσημότητος τοῦ δραματουργοῦ ἢ τοῦ ὑποκριτοῦ. Τὸ δικαίωμα τῆς ἀποδοκιμασίας ἐν τῷ θεάτρῳ ἔχει ἄλλως πῶς, ὅςτις κατὰ τὴν εἴςοδον αὐτοῦ ἐπλήρωσε καὶ ἔλαβε τὸ εἰςιτήριόν του, τοῦ δικαιώματος δὲ τούτου ἐποιοῦντο χρῆσιν καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι, κατ' ἐξοχὴν μάλιστα οἱ πρῶτοι ὡς φιλοθεάμονες καὶ ἀπιτιτικοί, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ βόρειοι τῆς Εὐρώπης λαοί, δὲν ἐδείλιων νὰ ἐκφράζωσι κατὰ τὰς ἐτησίους ἐμπορικὰς πανηγύρεις, ὅτε παρίστων πλάνητες θίασοι ἐπὶ φορητῶν σκηνῶν διάφορα θεάματα, τὴν ἀποδοκιμασίαν των ἤκιστα σεμνῶς καὶ μάλιστα ἀσεβῶς, διότι αὐτὰ τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ ἦσαν ἀντικείμενα θεάματος.

Ἀλλὰ τὸ ἔθος τῆς συριστικῆς ἀποδοκιμασίας τῶν δραματουργῶν καὶ τῶν ἠθοποιῶν χρονολογεῖται ἐν Γαλλίᾳ ἀπὸ τῆς ἀκμῆς ἀκριβῶς τοῦ ἐθνικοῦ θεάτρου, δὲν εἶνε δὲ ἐπινόησις τῶν κατωτέρων ἢ τῶν μέσων τῆς κοινωνίας τάξεων, ἀλλὰ τῶν ἀνωτάτων, αὐτῆς τῆς αὐλῆς. Λουδοβίκος ὁ XVI. δὲν κατώρθωσέ ποτε νὰ κρατηθῇ καὶ ἤρχισε νὰ συρίζῃ πρῶτος αὐτὴν τὴν σύζυγόν του ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ θεωρείου, ὅτε αὕτη μικρὸν πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ὑπεκρίθη ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Trianon τὸ πρωταγωνιστοῦν πρόςωπον τῆς κωμῳδίας τοῦ Monsigny „Βασιλέως καὶ Ἐκμισθωτοῦ". Αὐτὸς ὁ „θεῖος" Τάλμας ἐσυρίχθη ἄλλοτε, διότι θέλων νὰ παρουσιασθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς γνήσιος Ρωμαῖος δὲν ἐφόρεσε περισκελίδας.

Ὁ Κορνήλιος καὶ πρότερον ὁ Φοντενέλλος ἔγειναν πολλάκις θύματα τῆς συριστικῆς τοῦ δημοσίου κριτικῆς, ἐθεώρουν δ' ἑαυτοὺς εὐτυχεστέρους τῶν προγενεστέρων ἀθλητῶν τῆς σκηνῆς, οἵτινες καὶ ἐλιθοβολήθησάν ποτε. Τὸ κακὸν εἶχε προχωρήσει τόσον κατὰ τὴν προπαρελθοῦσαν ἑκατονταετηρίδα, ὥςτε, κατὰ τὰς ἐγγράφους μαρτυρίας τοῦ Desjardins, τῷ 1673 ὁ Διοικητὴς τῆς Ἀστυνομίας τῶν Παρισίων La Reynie κατήντησε νὰ προκηρύξῃ, ὅτι διὰ θανάτου θὰ τιμωρηθῶσιν οἱ ἐκφράζοντες ἐν τοῖς θεάτροις τὴν καλολογικὴν γνώμην των ταραχωδῶς. Τόσον ἄστοχος καὶ ὑπερβολικὴ ἐφάνη ἡ ἀπειλὴ αὕτη εἰς τὸ δημόσιον, ὥςτε ἀμέσως μετὰ τὴν γνωστοποίησιν αὐτῆς ὑπερεπληροῦντο ἐπὶ μακρὸν τὰ θέατρα θεατῶν, φιλοτιμουμένων νὰ ἐπιδεικνύωσι τὴν συριστικὴν δύναμίν των. Οὐδεὶς αὐτῶν, ἐννοεῖται, ἐκαρατομήθη, ἐδόθη ὅμως εἰς τοὺς διευθυντὰς τῶν θεάτρων τὸ δικαίωμα τῆς ἀποπομπῆς τῶν ταραξιῶν. — Καὶ ὅμως εἰς οὐδὲν συνετέλεσαν πάντα ταῦτα τὰ μέτρα, καθιερώθη δ' ἔκτοτε καὶ θὰ μείνῃ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα τὸ σύριγμα ὡς τὸ ἀνθρωπινότερον μέσον τῆς ἀνθρωπίνης ἀποδοκιμασίας κατὰ μετρίων δραματουργῶν, κωμῳδιοποιῶν καὶ ὑποκριτῶν.

Ἐν τέλει τῆς πραγματείας του ὁ Desjardins ὑπέδειξε καὶ μίαν ἐξαίρεσιν τοῦ τελευταίου τούτου κανόνος, ὅτι δηλ. μόνον ἐν Κίνᾳ εἶνε ἄγνωστος ὁ ἐν θεάτροις συριγμός. Ὁ ἐν Παρισίοις παρεπιδημῶν κύριος Τσεγκι-Τσγκ διεβεβαίωσε τὸν ἡμέτερον Ἀκαδημαϊκόν, ὅτι ἐν τῇ πατρίδι του τὸ τοιοῦτον θεωρεῖται ἀντιβαῖνον εἰς τὴν κοσμιότητα, ἡ ὁποία μόνον το χειροκρότημα ἐπιτρέπει. Εὐτυχεῖς, ἐπιλέγει ὁ ῥήτωρ, οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ Οὐρανίου Κράτους, ὡς ἀποτεινόμενοι πρὸς δημόσιον, ὅπερ νὰ ἐπιδοκιμάζῃ μόνον ἠξεύρει.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

— Ταμεῖον τῶν τῆς Καινῆς Διαθήκης Λέξεων von D. C. Bruder. Ed. ster. IV auctior et emendatior, lectionibus Tregellesti atque Westcotti et Hortii locupletata. 2. und 3. Abtheilung. (S. 177—528.) Τιμ. 7 φράγκ.

— **Handbuch der classischen Alterthumswissenschaft** in systematischer Darstellung mit besonderer Rücksicht auf Geschichte und Methodik der einzelnen Disciplinen. In Verbindung mit Dr. Autenrieth, Professoren A. Bauer, Blass etc. herausgegeben von Prof. Dr. Iwan Müller. 6. und 7. Halbband. Τιμ. 17 φράγκ.

— **Griechische Götter und Heroen.** Eine Untersuchung ihres ursprünglichen Wesens mit Hülfe der vergleichenden Mythologie von Dr. Schroeder. I. Heft: Aphrodite, Eros und Hephaestos. (VII, 188 S.) Τιμ. 6 φράγκ.

— **Geschichte des Agathokles** von Prof. R. Schubert. Neu untersucht und nach den Quellen dargestellt. Τιμ. 7 φράγκ.

— **Xenophons Hellenika und die böotische Geschichtsüberlieferung** von Prof. Dr. E. von Stern. Eine historische Quellenstudie (III, 71 S.) Τιμ. 2 φράγκ.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΜΕΤΑ ΕΞΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΥ

(μετὰ εἰκόνος.)

Καθ' ἑκάστην πολλαπλασιάζονται αἱ διάφοραι βιομηχανικαὶ ἐφευρέσεις, δι' ὧν σκοπεῖται οὐ μόνον ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου νὰ καταστῇ ὅσον τὸ δυνατὸν μᾶλλον εὐάρεστος, ἀλλὰ καὶ αἱ ἐργασίαι, ὧν τὴν διεξαγωγὴν πρέπει ν' ἀναλάβῃ ὁ νοῦς αὐτοῦ καὶ αἱ χεῖρες νὰ περιορισθῶσιν ὅσον ἔνεστι περισσότερον, ἀντικαθιστάμεναι διὰ μηχανῶν. Πολλάκις ἐγράψαμεν ἐν ταῖς στήλαις τῆς „Κλειοῦς" περὶ τοιούτων ἐφευρημάτων καὶ εἰκόνας διαφόρων βιομηχανικῶν καὶ οἰκιακῶν μηχανῶν παρεθέσαμεν, πεποιθότες, ὅτι οὕτω καθιστῶμεν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας ἐνημέρους τῶν ἐν Εὐρώπῃ γιγαντιαίοις βήμασι γινομένων προόδων ἐν τῇ βιομηχανίᾳ. Σήμερον παραθέτομεν ἐνταῦθα τὴν εἰκόνα μηχανῆς, ἡ ὁποία ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις καὶ τοῖς ἀγοραίοις καταστήμασι καθιστᾷ ὅλως περίττὸν ἰδιαίτερον ταμίαν καὶ ἰδιαίτερα κατάστιχα, ἐν οἷς νὰ γράφωνται αἱ μικραὶ ληψοδοσίαι. Ἡ κατασκευὴ τῆς μηχανῆς ταύτης εἶνε εὔληπτος. Ἀποτελεῖται ἐκ ξυλίνου κιβωτίου, ἔχοντος 35 ὑφεκ. μῆκος καὶ 25 ὑφεκ. πλάτος καὶ ἄλλων τόσων ὕψος καὶ δυναμένου νὰ καρφωθῇ ἐπὶ τῆς τραπέζης του καταστήματος. Τὸ κιβώτιον τοῦτο φέρει εἰς τὸ κάτω αὐτοῦ μέρος συρτάριον, κλείεται δὲ ἄνωθεν διὰ σκεπάσματος, ὅπερ φέρει δύο ὀπάς, ὧν ἡ μὲν εἶνε ὡρισμένη πρὸς ἐναπόθεσιν τῶν νομισμάτων, κάτωθεν δὲ τῆς ἑτέρας ἐπιμήκους ὀπῆς σύρεται αὐτομάτως λωρὶς λευκοῦ χάρτου, ἐφ' ἧς σημειοῦνται ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ τὰ εἰςπραττόμενα ἀργύρια. Ὁ κύριος ἐξελεγκτικὸς μηχανισμὸς ὅμως συνίσταται ἐκ τοῦ μεγάλου χαρτίνου κυλίνδρου, ὅστις δύναται καθ' ἡμέραν ὡς ὡρολόγιον νὰ *κουρδισθῇ* καὶ τοῦ μικροῦ κυλίνδρου, ἐφ' οὗ περιτυλίσσεται ἡ λωρὶς τοῦ χάρτου, ἡ φέρουσα τὰς σημειώσεις τῶν εἰςπράξεων ἢ τῶν δαπανῶν.

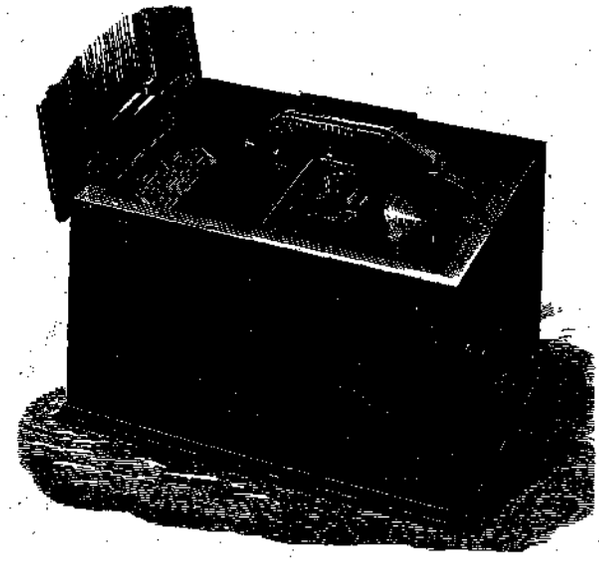

Ἡ πλᾶξ, ἐφ' ἧς πίπτουσι τὰ χρήματα, φέρει δύο βραχίονας, ὧν ὁ εἷς κεῖται πάντοτε ὁριζοντείως κάτωθεν τῆς ὀπῆς. Πιεζομένου κομβίου τινός, κειμένου ἐπὶ τῆς ἔξωθεν πλευρᾶς τοῦ κιβωτίου, κλίνει ὁ βραχίων πρὸς τὰ κάτω καὶ τὴν θέσιν του καταλαμβάνει ὁ ἕτερος. Ἡ ἡμετέρα εἰκὼν δεικνύει τὴν συσκευὴν ἀνοικτήν, κλειομένην δι' αὐτοῦ τοῦ συρταρίου τοῦ φέροντος τὰ χρήματα. Μετὰ τὸ πέρας τῶν καθημερινῶν ἐργασιῶν ὁ καταστηματάρχης ἀνοίγει τὸ ταμεῖόν του, ἀποκόπτει ἐκ τοῦ μικροῦ κυλίνδρου τὸ περιτυλιχθὲν τεμάχιον χάρτου καὶ παραβάλλει τὰς ἐπ' αὐτοῦ σημειώσεις πρὸς τὸ ποσὸν τῶν ἐν τῷ συρταρίῳ ὑπαρχόντων χρημάτων. Κατόπιν προσκολλᾷ τὴν ἄκραν τοῦ ἔτι ἀγράφου χάρτου ἐπὶ τοῦ ἀπογυμνωθέντος κυλίνδρου καὶ οὕτως ἐξακολουθεῖ τὴν ἐπαύριον τὴν ἰδίαν ἐργασίαν. Ἡ μηχανὴ αὕτη ἀνεκτίμητος διὰ τοὺς καταστηματάρχας, τοὺς ἀσχολουμένους εἰς λιανικὴν πώλησιν, τοὺς φαρμακοποιούς, τοὺς παντοπώλας κτλ. ἐφευρέθη καὶ κατασκευάζεται ὑπὸ τοῦ ἐργοστασιάρχου Hermann Kiehl ἐν Χάλλῃ, πόλει ἀπεχούσῃ ἡμίσειαν περίπου ὥραν ἀπὸ τῆς Λειψίας καὶ πωλεῖται ὑπ' αὐτοῦ μόνον τοῖς μετρητοῖς ἀντὶ 50 φράγκων.

* * *

κ. Γ. Ι. Τσ. εἰς Νεάπολιν (Κρήτης). Ὁ χάρτης ἀπεστάλη ἤδη, ἀλλὰ περὶ τῶν ἄλλων δὲν ἐλάβομεν εἰςέτι τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας. — κ. Θ. Μ. εἰς Ἀθήνας. Ἐλπίζομεν ὅτι ἐγκαίρως ἔφθασαν. — κ. Ι. Μ. εἰς Λευκωσίαν. Ἰδιαιτέρως Σᾶς γράφομεν ἐν ἐκτάσει. — κ. Μ. Μ. εἰς Μελιτόπολιν. Ἐνηργήσαμεν τὰ δέοντα παρὰ τῷ ἐνταῦθα ταχυδρομείῳ καὶ ἐλπίζομεν αἱ ἐνέργειαί μας νὰ μὴ ἀπέβησαν εἰς μάτην — κ. Ξ. Δ. Ζ. εἰς Ἀθήνας. Τὰ περικαλύμματα ἐστάλησαν. Πλείονα δι' ἐπιστολῆς τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα. — κ. Θ. Δ. εἰς Ταϊγάνιον. Ἐλήφθη ὑπὸ σημείωσιν. — κ. Ι. Ο. εἰς Καζανλήκ. Ἡ συνήθεια αὐτὴ ἐπεκράτει ἄλλοτε, καὶ ἐν Γερμανίᾳ, ἀπηγορεύθη ὅμως ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἔκτοτε δὲν ἀναφαίνεται πλέον παρὰ μόνον σποραδικῶς. Ἄλλως τε ἡμεῖς κατ' ἀρχὴν δὲν δυνάμεθα νὰ βαδίσωμεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν ἄλλων, καὶ μάλιστα ὅταν ταῦτα ἐπιδέχωνται τόσον ἀμφίβολον ἐξήγησιν. — κ. Α. Κ. εἰς Βακαῖον. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους θὰ συμμορφωθῶμεν πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν Σας. — κ. Ἀδ. Μ. εἰς Βιτώλια. Προσεχῶς διαβιβάσωμεν Ἡμῖν τὰς δεούσας πληροφορίας. — κ. Π. Π. εἰς Θεσσαλονίκην. Τὰ ζητηθέντα ἀπεστάλησαν. — κ. Ἀδ. Δ. εἰς Κων|πολιν, κ. Ε. D. St. εἰς Φιλιππούπολιν, κ. Κ. Δ. Κ. εἰς Προῦσσαν. Ἐλήφθησαν καὶ Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Μ. Φ. εἰς Κάϊρον. Σᾶς ἐγράψαμεν ἐν ἐκτάσει. — κ. Γ. Κ. εἰς Κίον. Τὰ περικαλύμματα τοῦ ἐνεστῶτος ἔτους θὰ ὦσιν ἕτοιμα κατὰ πᾶσαν πιθανότητα περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου 1888. — κ. Α. Μ. εἰς Ἀγχίαλον. Τὰς αἰτηθείσας εἰκόνας ἀπεστείλαμεν ὑμῖν ἐγκαίρως καὶ ἀναμένομεν νεώτερα. — κ. Γ. Κ. Γ. εἰς Ναύπλιον. Τὸ αἰτηθὲν ἐστάλη. — κ. Π. Σ. εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Θὰ συμμορφωθῶμεν. — κ. Α. Μ. Τσ. εἰς Κάϊρον, κ. Δ. Ζ. εἰς Βελεσσά, κ. Θ. Β. εἰς Μασσαλίαν, Café d'Ar. à Bruxelles. Ἐλήφθησαν καὶ Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Μ. Φ. εἰς Κάϊρον. Καὶ ἡ δεύτερα Σας ἐλήφθη. Τοὺς ὑποδειχθέντας ἡμῖν ἐνεγράψαμεν, ἀνεμένομεν δὲ ἀπάντησίν Σας. — κ. Τ. Γ. Κ. εἰς Ἰωάννινα. Τὰ αἰτηθέντα ἀπεστάλησαν. — κ. Κ. Στ. εἰς Μεσσήνην. Ἐλπίζομεν ὅτι ἐγκαίρως θὰ ἔχητε τὰς σχετικὰς πρὸς τὴν αἴτησίν Σας πληροφορίας. — κ. Ν. Κ. εἰς Berlad. Ἐλήφθη καὶ Σᾶς εὐχαριστοῦμεν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ἰωάννης Πανταζίδης. Καθηγ. ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ (μετὰ εἰκόνος). — Αἰφνίδιαι ἀσθένειαι καὶ ἀφύσικοι θάνατοι (κατὰ τὸν ἐν Μονάχῳ καθηγ. Νουσβάουμ). — Φυλλίδας καὶ Χαριτῶ (Διήγημα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος — συνέχεια). — Ὁ στρατὸς τῆς σωτηρίας. — Πινακοθήκη, ἤτοι ἑρμηνεία τῶν εἰκόνων. — Ποικίλα. (Στατιστικὴ τῶν καθ' ὅλην τὴν Γερμανίαν ταχυδρομείων καὶ τηλεγραφείων. — Περίεργος τρόπος ἀμοιβῆς τῶν ἐν Μαϊώρκᾳ ἰατρῶν. — Ἀνέκδοτον μητρικῆς φιλοστοργίας τῆς βασιλίσσης Λουΐζης τῆς Πρωσσίας. — Κωμικώτατον βολαντιοτομίας ἐπεισόδιον ἐν Παρισίοις. — Ἡ τακτικὴ τῆς ἀγγλικῆς ἀστυνομίας. — Μία προαίσθησις.) — Ἐπιστήμη καὶ καλλιτεχνία. (Διαγωνίσματα τῆς ἐν Ῥώμῃ Academie de Lincei. — Κυβερνητικὴ ἐπιχορήγησις τῶν ἐν Σαξωνίᾳ ἰατρῶν. — Ὁ ἐξοστρακισμὸς τῶν ξένων λέξεων ἐν Γερμανίᾳ. — Ὑδρογραφικὴ περιγραφὴ τοῦ Ῥήνου. — Τὸ ἐν τοῖς θεάτροις σύριγμα ἐπιστημονικῶς ἐξεταζόμενον.) — Βιβλιοθήκη. — Ταμεῖον μετὰ ἐξελεγκτικοῦ μηχανισμοῦ (μετὰ εἰκόνος). — Μικρὰ Ἀλληλογραφία.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ. Ἰωάννης Πανταζίδης. Ἐξ ἀθηναϊκῆς φωτογραφίας (ἐν σελ. 353). — Ἡ τελευταία ὥρα. Εἰκὼν ὑπὸ Γ. Ῥόζενταλ (ἐν σελ. 357). — Ἐν κινδύνῳ. Εἰκὼν ὑπὸ Ἀνδρέου Ἀχενβαχ (ἐν σελ. 361). — Ἡ χιὼν ἐν τῇ βορείῳ Ἀμερικῇ (ἐν σελ. 364).

Ἐκδότης Π. Δ. ΖΥΓΟΥΡΗΣ.

Τύποις Bär & Hermann, *ἐν Λειψίᾳ.* — *Χάρτης ἐκ τῆς* Neue Papiermanufactur *ἐν Στρασβούργῳ.* — *Μελάνη* Frey & Sening, *ἐν Λειψίᾳ.*